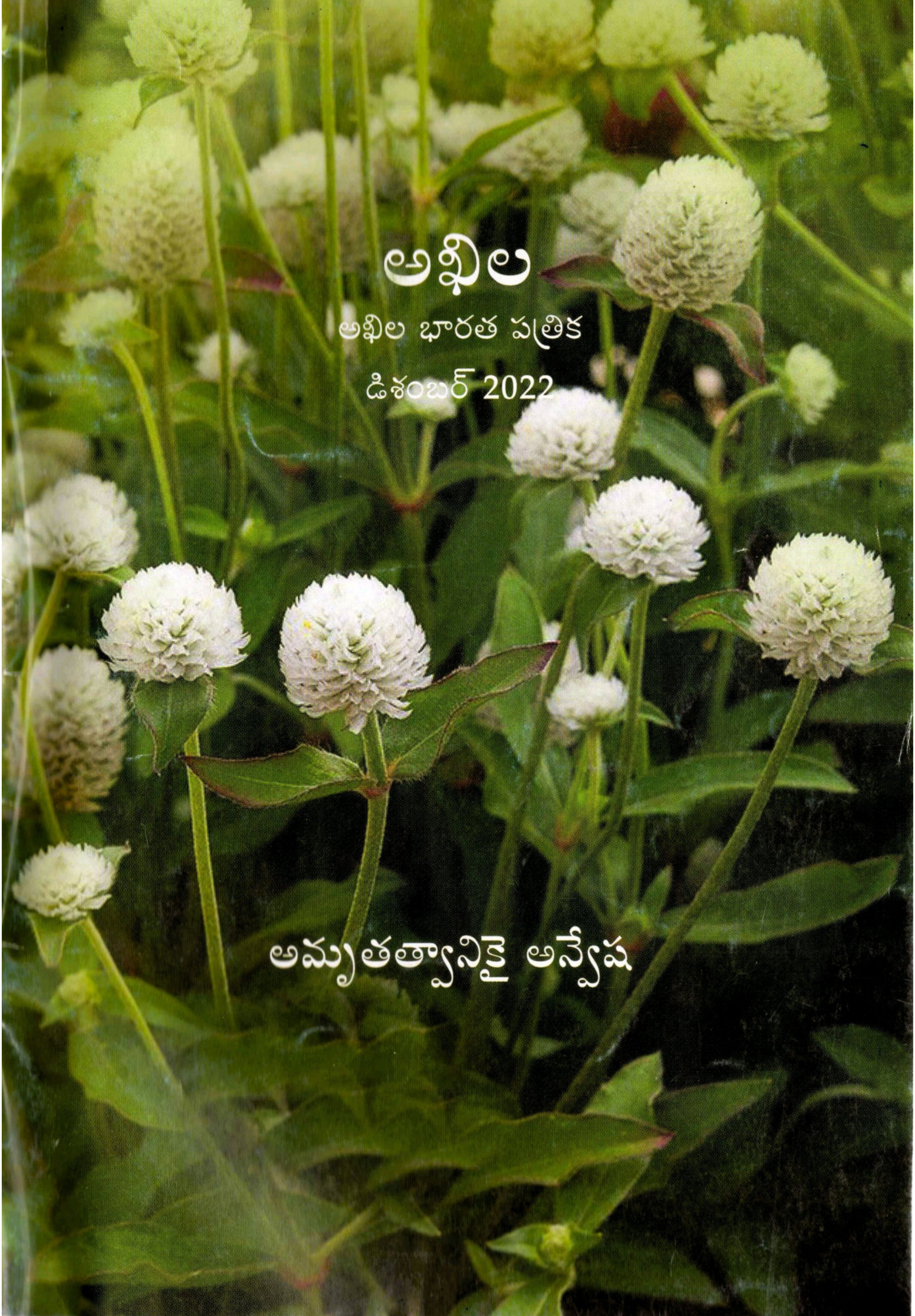

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

డిశంబర్ 2022

అమృతత్వానికై అన్వేష

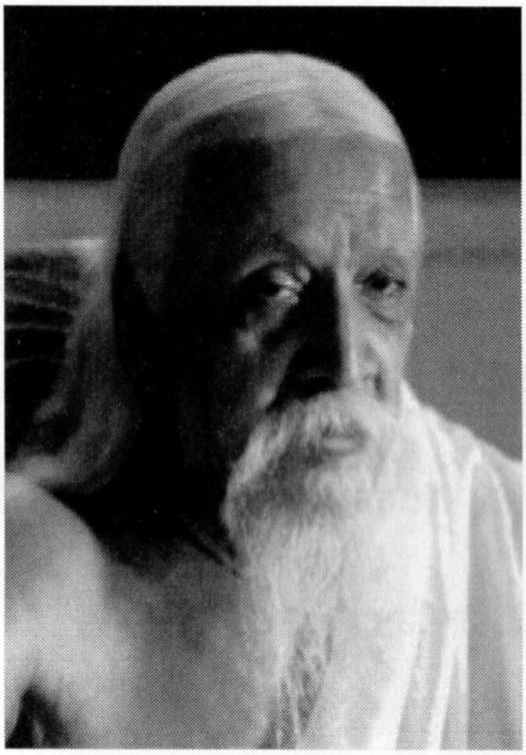
విషయ సూచిక

సంపాదకీయం

జననం - మరణం

జననం, మరణం - మరణం, జననం అనే మాటలుయుగాల నుండి మన ఆలోచనను చేతనను ప్రభావితం చేస్తూ వచ్చాయి. పైగా అవి స్థిరమైన రెండు వ్యతిరేకతలుగా కన్పించాయి. కానీ యెంతో కాలం నుండి కన్పించకుండా దాగి వున్న పుటలు మనం కలనైనా కనలేని సత్యాలను బహిర్గతం చేస్తూ తెరుచుకున్నాయి. వున్నది జీవితం మాత్రమే లేక మారు వేషం ధరించిన జీవితమే మృత్యువు - జీవనం అంటే యేమిటో ఆశ్చర్యంతో మనం తెలుసుకునేంతవరకు జీవితం ఒక అల్పకాలిక మృత్యువు.

- అనువాదం కె.వి. రావు.

మరణ భయం

మన జీవితాల ద్వారా ఇచ్ఛానుసారం మృత్యువు సంచరిస్తుంది.
మన ప్రతి ఉచ్ఛ్వాసంతో మృత్యువు ముచ్చటిస్తూనే ఉంది.
భయమేల ఆమె అంటే? చూడు ఆమె నగుమోము
మనోరంజకమైన సోయగపు వెలుగుతో ఎరుపెక్కిన
పుష్పాల సేకరించు దయార్ద్ర, ప్రేమాన్విత కన్నె వసంత చినుకులతో
ప్రక్షాళనమైన మధురోద్యానములు.
దీనికా నీవు భయపడేది? తేజోమయ యువ సేవకురాలు
మన అంతరాత్మలకు కాంతిమయ లోకాల తెరిచేటి యామె
మెలిపెట్టబడిన శాఖ అనుభూతి చెందు బాధ కారణమా?
అతి సున్నిత హస్తాలు దాని వైభవాన్ని దొంగిలించ
కుసుమరహిత రెమ్మ నిరుత్సాహియై తలవాల్చిన
ఎంతో సుందరమైన ఇప్పటి దారుణ స్థితి కారణమా?
లేక నిన్ను ధైర్యంచాలని వారి చలింపజేసే ప్రవేశ ద్వారపు భీతిల్లజేయు
కర్కశ స్వరమా?

శాశ్వతుని ద్వారం ముందు వైవాహిక దుస్తులతో వేచి వుండుటకు మన వసనాలను మార్చుకొనుటే మృత్యువంటే.

CWS 2:219.

మృత్యుభీతి, దానిని జయించు నాలుగు పద్ధతులు

భయం ఒక గొప్ప అవరోధం

మనిషి పురోగమన దారిలోని, బహుశా ఒక గొప్ప అవరోధం భయం. భయమనేది, బహు పార్శ్వాలు గలది. బహు రూపాలు గలది. తనను తానే వ్యతిరేకించేది. కుతార్కికం, నిర్హేతుకమైనది. తరచుగా, హేతుబద్ధం కానిది. భయాలన్నింటికన్న అత్యంత సూక్ష్మం, అత్యంత స్థిరంగా అంటిపెట్టుకొని వుండేది మరణభయం. ఉప చేతనలో బాగా లోతుకు చొచ్చుకుపోయిన వ్రేళ్ళు గలది. దానిని తొలగించడం సులభం కాదు. పరస్పరం అల్లుకుపోయిన అనేక అంశాలతో అది తయారైందనేది స్పష్టం. చేతన నిరంతరాయంగా కొనసాగేందుకు, నిత్యమై ఉండేందుకు, తనను తాను నిలబెట్టుకోవాలనే భావన, తెలియని దానిని చూచి ముడుచుకుపోవడం, ఆశించని దాని వల్ల, ముందుకు చూడలేని దాని వల్ల కలిగే అసౌకర్యం అనేవి ఆ అంశాలు. బహుశా, మృత్యువు అనివార్యం కాదనీ, కొన్ని షరతులను నెరవేరిస్తే, దానిని జయించవచ్చుననే సహజాతం వీటన్నింటి వెనుక జీవ కణాల లోతులలో దాగి వుండవచ్చు. నిజం చెప్పాలంటే ఆ విజయాన్నిసాధించడానికి స్వయంగా భయమే ఒక గొప్ప అవరోధం. ఎందుకనంటే, దేనికి భయపడతామో దానిని జయించలేం. అదీగాక మృత్యువుకు భయపడే వాడు అదివరకే మృత్యువుచే జయించబడ్డాడు.

ఈ భయాన్నధిగమించడం యెలా? దీని కోసం అనేక పద్ధతుల్ని ఉపయోగించవచ్చు. ఈ మన కృషిలో మనకు సహాయపడే కొన్ని ప్రాథమిక అవగాహనలు మనకవసరం. ప్రాణం ఒక్కటే, అది అమరం అనేది, ప్రప్రథమ అత్యంత ముఖ్యమైన విషయం. రూపాలనేకం, అవి మారుతుంటాయి, పెళుసైనవి ఈ జ్ఞానాన్ని మనసులో, శాశ్వతంగా భద్రంగా ఉండిపోయేట్లు ప్రతిష్ఠించాలి. ప్రతి రూపం నుండి స్వేచ్ఛ పొందినటువంటి కాని సమస్త రూపాలలో అభివ్యక్తమయ్యేటటువంటి శాశ్వత ప్రాణంతో సాధ్యమైనంతగా తన చేతనను మమేకం చెయ్యాలి. సమస్య ఉంటూనే ఉంటుంది గనుక దానితో తలపడడానికి, అనివార్యమైన ఒక మనోతాత్త్విక ఆధారాన్ని మనకందిస్తుంది. సమస్త భయానికి అతీతంగా ఆంతర అస్తిత్వం చాలినంత జ్ఞానం పొంది వున్నప్పటికీ, భయమనేది యింకా దేహ జీవకణాలలో

అస్పష్టంగా, అప్రయత్నంగా, హేతుబుద్ధి కందనంత ఆవలగా, సాధారణంగా దాదాపు అచేతనంగా దాగి ఉంటూనే ఉంటుంది. ఇదిగో ఈ అస్పష్ట లోతులలో దానిని కనుగొని, చేజిక్కించుకొని, దానిపై జ్ఞాన నిశ్చాయకతలకు సంబంధించిన వెలుగును ప్రసరింపజేయాలి.

ప్రాణం మరణించదు, రూపాలు మాత్రమే కరిగిపోతాయి.

ప్రాణం మరణించదు. రూపం అదృశ్యమైపోతుంది. ఇదిగో యీ విధంగా రూపం అదృశ్యమవ్వడాన్ని చూచే భౌతిక చేతన భయపడుతుంది. అయినప్పటికీ రూపం అనవరతం మారిపోతూనే వుంటుంది. పురోగమనాత్మకమైన యీ మార్పును సారతః యేదీ అడ్డుకోలేదు. ఈ పురోమగనాత్మక మార్పు మృత్యువును యెంత మాత్రం అనివార్యం చేయదు. కాని దీనిని సాధించడం చాలా కష్టం. చాలా కొద్ది మంది మాత్రమే నెరవేర్చగల షరతులపై అది పట్టుబడ్తుంది. అందుచేత మృత్యువునధిగమించడానికి అనుసరించవలసిన పద్ధతి, వ్యక్తి స్వభావాన్ని బట్టి, చేతనా స్థితిని బట్టి భిన్నంగా ఉంటుంది. ఈ పద్ధతులను నాలుగు ప్రధాన సూత్రాలుగా వర్గీకరించవచ్చు. ఒక్కొక్క దానిలో అనేక వైవిధ్యాలు కలిసి ఉంటాయి. వాస్తవానికి ప్రతి వ్యక్తీ తన స్వకీయ విధానాన్ని అభివృద్ధి చేసుకోవాలి.

భయ విశ్లేషణ

మొదటి పద్ధతి, సహేతుకమైనది. ప్రస్తుత ప్రపంచ స్థితిలో మృత్యువు అనివార్యం అని చెప్పవచ్చు. జన్మనెత్తిన ఒక దేహం యేదో ఒక రోజు అవశ్యం మరణించవలసినదే. ప్రతి విషయంలోనూ అదెప్పుడు వచ్చి తీరాలో అప్పుడే తప్పక వస్తుంది. దాని ఘడియ నెవరూ వేగిర పరచలేరు లేక ఆలస్యం చేయలేరు. దానికోసం ఆరాటపడే వ్యక్తి దానిని పొందడానికి చాలా కాలం వేచి ఉండవలసి రావచ్చు. మరొకరు యెన్ని ముందు జాగ్రత్తలు తీసుకొన్నా దాన్ని గురించి యెంతగా భయపడ్డా అకస్మాత్తుగా దాని బారిన పడవచ్చు. మరణ ఘడియ నిర్దయగా నిశ్చితమై పోయి వుంటుంది. మొత్తం మీద మానవజాతికి అందుబాటులో లేని శక్తులు కలిగి వున్న కొద్దిమంది వ్యక్తుల విషయంలో అది అలా వుండకపోవచ్చు. మనం తప్పించుకోలేని దానికి మనం

భయపడడం అనేది అర్థం లేని విషయమని, మన హేతుబుద్ధి మనకు బోధిస్తోంది. చేయవలసిన ఒకే ఒక్క పని మరణాన్ని అంగీకరించి, యేం సంభవించబోతున్నవో అనే దానిని గురించి విచారించకుండా, ప్రతి నిత్యం, ప్రతి ఘడియలో చేయవలసిన దానిని ప్రశాంతంగా అత్యుత్తమంగా చేసుకుంటూ పోవడమే. హేతుబుద్ధి ధర్మాన్ననుసరించి పనిచేసుకొంటూ పోయేందుకలవాటు పడిన బుద్ధి గతజీవుల విషయంలో యీ ప్రక్రియ చాలా ప్రభావం చూపిస్తుంది. తమ అనుభూతులలో నివసిస్తూ, ఆ అనుభూతుల ప్రభావం క్రింద జీవిస్తూ ఉండే ఆవేశపూరితులైన వారి విషయంలో యిది విజయవంతం అవ్వదు.

చైత్య పురుషునికై అన్వేషణ

ఇటువంటివారు ఆరంతరిక అన్వేషణ అనే రెండో పద్ధతి నిస్సందేహంగా అవలంబించవచ్చు. భావావేశాలన్నిటికావలగా, మన అసిత్త్వ నిశ్చల నీరవ, ప్రశాంత లోతులలో నిరంతరం ప్రకాశిస్తూండే వెలుగు, అంతరాత్మిక చేతన వెలుగు ఒకటి వున్నది. ఈ వెలుగును అన్వేషిస్తూ లోపలకి వెళ్లు. దాని మీద కేంద్రీకరించు. అది నీలోపలే వున్నది. పట్టువీడని సంకల్పంతో నీవు దానిని తప్పక కనుగొనగలవు. దానిలోనికి నీవు ప్రవేశించగానే, అమృతత్వ స్పృహ కలుగుతుంది. నీవు ఎల్లప్పుడూ జీవించే వున్నావు. యెల్లపుడూ జీవిస్తూనే ఉంటావు. నీవు మొత్తంగా నీ దేహం నుండి స్వతంత్రుడవుగా తయారవుతావు. నీ సచేతన మనుగడ దాని మీద ఆధారపడదు. అభివ్యక్తమైన, మార్పు చెందుతుండే రూపాలలో ఒకటి మాత్రమే ఈ నీ దేహం. మృత్యువు నీ అంతం కాదు, నీవు లేకుండా పోవడం కాదు, మార్పు జరగడం మాత్రమే. సమస్త భయమూ క్షణంలో అంతర్ధానమౌతుంది. తప్పకుండా ఒక స్వేచ్ఛా మానవుడిననే ఒక ప్రశాంత నిశ్చితత్వంతో జీవితం ద్వారా సాగిపో.

విశ్వాస పద్ధతి

భగవంతుని యందు తమ భగవంతుని యందు విశ్వాసం గల వారిదీ, తమను తాము ఆతనికి యిచ్చివేసుకొన్న వారిదీ మూడో పద్ధతి. వారు సమగ్రంగా ఆయన వారే. వారి జీవితాలలో చోటుచేసుకొనే సమస్త

సంఘటనలు వారికి దైవసంకల్ప ప్రకటనలుగా కన్పిస్తాయి. వాటిని వారు కేవలం ఒక ప్రశాంత విధేయతతో మాత్రమే గాక, కృతజ్ఞతతో అంగీకరిస్తారు. ఎందుకనంటే యేం జరిగినా అవి తమ మంచికే అని వాళ్ళు దృఢంగా నమ్ముతారు. వాళ్ళ భగవంతుని యందు వాళ్ళకొక చెప్పలేని దృఢ నమ్మకం, వ్యక్తిగత బాంధవ్యం వుంటాయి. ఆయనకు తమ సంకల్పాన్ని పూర్తిగా సమర్పించుకొని వుంటారు. ఆయన నిశ్చలమైన రక్షణను అనుభూతి చెందుతారు. ఆ సంకల్ప సమర్పణ, ఆ నిశ్చల ప్రేమ, రక్షణ అనుభూతులు జీవన్మరణాల సంఘటనలచే ప్రభావితం కాక స్వతంత్రంగా వుంటాయి. తమ దివ్య ప్రేమికుని పాదాల చెంత సంపూర్ణ ఆత్మ సమర్పణా భావంతో పడి వున్ననిరంతరానుభవం వాళ్ళకు ఉంటుంది. లేక ఆయన హస్తాలలో ఊయలలూగుతూ పరిపూర్ణ రక్షణను భోగిస్తున్న అనుభవం వుంటుంది. భయానికి, ఆరాటం లేక క్లేశానికి వారి చేతనలో యే విధమైన చోటు వుండదు. వాటి స్థానాన్నంతా ఒక ప్రశాంత, ఆహ్లాదకర ఆనందం ఆక్రమిస్తుంది.

కానీ ఒక ఆధ్యాత్మిక జ్ఞాని కాగల అదృష్టం ప్రతి ఒక్కరకీ దక్కదు.

వీరయోధుని పద్ధతి :

జన్మతః యోధులైన వారి విషయం ఇప్పుడు చివరకు చూద్దాం. జీవితాన్ని ఉన్నదున్నట్లుగా వాళ్ళు అంగీకరించరు. ఒక సమగ్రమైన, భౌతిక అమృతత్వానికి వాళ్ళకు హక్కు ఉన్నదనే ఒక కంపనను వాళ్ళనుభూతి చెందుతుంటారు. మరణం ఒక చెడ్డ అలవాటు దప్ప మరేం కాదనే అంతః స్ఫురిత జ్ఞానం వాళ్ళకు స్వతహాగా ఉంటుంది. దాన్ని జయించాలని తీర్మానించుకొనే తాము జన్మించినట్లు కన్పిస్తున్నారని భావిస్తారు. కానీ భయంకరమైన సూక్ష్మ శత్రు మూకలకు వ్యతిరేకంగా నిరంతరంగా, దాదాపు ప్రతి నిమిషం, తెగించి చేయవలసిన పోరు అది. అజేయమైన ఆత్మస్థైర్యం గలవారు మాత్రమే అందుకు ప్రయత్నించాలి. ఆ పోరుకు అనేక క్షేత్రాలుంటాయి. ఒకదానితో మరొకటి కలసిపోయి, ఒకదానికొకటి ఊతమిచ్చుకొనే అనేక భూమికలపై సాగించవలసిన సమరం అది.

మనసులో యుద్ధం :

మొదట చేయవలసిన యుద్ధమే భయంకరమైనది. పెద్దస్థాయిలో తలమున్కలయ్యేటట్లు చేసే, వత్తిడి కలిగించే, వేలకొలది సంవత్సరాల అనుభవంపై ఆధారపడిన ఒక సూచనకు ఎట్టి మినహాయింపు లేనట్లు కన్పించే ప్రకృతి ఒక ధర్మానికి వ్యతిరేకంగా జరిగే మానసిక సంగ్రామమిది. అది యీ విధమైన ఒక కఠిన స్వీయ సమర్ధనగా రూపొందింది. అదెప్పుడూ అలాగే వుంది. మరోవిధంగా వుండలేదు. మరణం అనివార్యం. అది మరేదోగా వుంటుందని, కావాలని అనుకోవడం పిచ్చితనం. ఆ స్వరసమ్మేళనం ఏకగ్రీవం. ఇప్పటి వరకు అత్యంత పురోగామియైన శాస్త్రవేత్త సైతం దానికి భిన్నమైన స్వరాన్ని వినిపించడానికి సాహసించలేదు. భవిష్యత్తుపై ఆశను కూడా ప్రకటించలేదు. మతాల విషయంలో వాటిల్లో చాలా మతాలు మృత్యువు వాస్తవం అనే ఆధారం మీదే తమ కార్యనిర్వహణ సాగించాయి. భగవంతుడు అతనిని చనిపోయే వానిగానే సృజించాడు గనుక, మనిషి మరణించక తప్పదు అని ధృవీకరించాయి. వాటిల్లో అనేకం మరణాన్ని విడుదల గానూ, ముక్తం అవ్వడం గానూ, కొన్ని కాలాల్లో ఒక బహుమతిగానూ తయారు చేసాయి. అవి చెప్పిన ప్రబోధం : అత్యున్నతమైన దానికి తలవంచు, తిరుగుబాటు చేయకుండా మరణ భావనను అంగీకరించు. అప్పుడు నీకు శాంతి, సుఖం లభిస్తాయి. ఇవన్నీ ఇలా ఉన్నప్పటికీ మనసు అచంచలంగా తన నమ్మకాన్ని నిలుపుకోవాలి. మొక్కవోని సంకల్పంతో మనుగడ సాగించాలి. కానీ మృత్యువును జయించాలని తీర్మానించుకొన్న వ్యక్తిపై యీ సమస్త సూచనలు ప్రభావం చూపలేవు. అతని నిశ్చితత్వం ఒక గంభీరమైన వివేకోదయం మీద ఆధారపడి వుంది.

అనుభూతుల సమరం :

రెండవ సమరం, అనుభూతుల సమరం. సృజించుకొన్న ప్రతిదానిపై గల, తాను ప్రేమించిన ప్రతి దానిపై గల మమకారానికి వ్యతిరేకంగా సాగించే సమరం. పట్టుదలతో సాగించే శ్రమ చేత, ఒక్కోసారి గొప్ప ప్రయత్నాలు చేసైనా, నీవొక యింటిని, ఒక జీవన పోషక మార్గాన్ని, ఒక సాంఘిక,

సాహితీపరమైన కళకు సంబంధించిన, విజ్ఞాన శాస్త్రానికి సంబంధించిన, లేక రాజకీయాలకు సంబంధించిన కార్యక్రమాన్ని తయారు చేసుకొంటావు. నిన్ను కేంద్రంగా చేసుకొని కనీసం అది నీ మీద ఆధారపడినంతగా, దానిమీద ఆధారపడే ఒక పర్యావరణాన్ని రూపొందించు కొంటావు. నీ చుట్టూ జన సమూహం, బంధువులు, స్నేహితులు, సహాయం చేసేవాళ్ళు, జీవితం విషయం వచ్చేసరికి, నీ ఆలోచనలో నీకెంత గొప్పస్థానం వుందో అంత గొప్ప స్థానాన్ని వాళ్ళు ఆక్రమిస్తారు. ఎంతగా అంటే, వారు నీ దగ్గరుండి అకస్మాత్తుగా దూరమైపోతే, నిన్ను నీవు కోల్పోయినట్లు, నీ అస్తిత్వంలో ఒక చాలా ముఖ్యమైన భాగం లేకుండా పోయినట్లు అనుభూతి చెందుతావు.

అవన్నీ కలసి, కనీసం చాలావరకు నీ మనుగడ లక్ష్యమూ, ఉద్దేశ్యమూ గనుక వాటన్నింటినీ వదలుకోమని చెప్పడం లేదు. కానీ వీటన్నింటి యెడల నీకు గల మమకారాన్ని వదలుకోవాలి. అవి లేకపోయినా జీవించగల సామర్థ్యం నీకున్నదని నీవు భావించగలిగేలా తయారవ్వాలి. అలా అయినపుడు అవి నిన్ను వదిలిపోయినా, నీకుగా నువ్వు ఒక నూతన జీవితాన్ని, జీవన విధానాన్ని నూతన పరిస్థితుల్లో యెంతకాలమైనా జీవించగలిగేటట్లు నిర్మించుకొని సంసిద్ధుడవౌతావు.

అమృతత్వ పర్యవసానం అలాగే ఉంటుంది కదా! ~~ఈ~~ స్థితిని యీ రకంగా కూడా నిర్వచించవచ్చు. అత్యంత జాగ్రత్తగా, సావధానుడవైనప్పటికీ, సమస్త కోరిక, సంగత్వాల నుండి స్వతంత్రుడవై ప్రతిదానినీ నిర్వహించ వ్యవస్థీకరించ సమర్ధుడవౌతావు. ఎందుకనంటే మృత్యువు నుండి తప్పించుకోవాలనుకొంటే, నశించిపోయే దేనితోనూ నిన్ను నీవు బంధించుకోగూడదు.

అనుభూతుల తర్వాత యింద్రియ సంవేదనలు. ఇచ్చట పోరు నిర్దాక్షిణ్యంగా వుంటుంది. శత్రు మూకలు భయంకరమైనవి. అవి అతి చిన్న బలహీనతను సైతం పసిగట్టి, రక్షణ లేని అచట నిన్ను దెబ్బకొడ్తాయి. నీవు జయించిన విజయాలు క్షణికాలు, అదే సమరాలను అనంతంగా తిరిగి తిరిగి చేయవలసి వస్తుంది. నీవు ఓడించినానని అనుకొన్న నీ శత్రువు మరల మరల పైకిలేచి నిన్ను దెబ్బకొడ్తాడు. ప్రతి ఓటమిని, ప్రతి తిరస్కారాన్ని, ప్రతి ఖండనను, ప్రతి నిరుత్సాహ స్థితిని, నిత్య జీవనానుభవానికి భౌతిక

సంఘటనలకు విరుద్ధమైన స్థితులలో నీవు వున్నావని అనుకొన్నందువల్ల కలిగే అపార అలసత్వాలను తట్టుకొని నిలబడేందుకు ఒక బలమైన శీలప్రవృత్తి, అలుపెరుగని సహిష్ణుత నీకుండాలి.

అన్ని యుద్ధాలకంటే అత్యంత భయంకరమైన భౌతిక యుద్ధం, దేహంలో సాగించవలసిన భౌతిక యుద్ధం విషయం చూద్దాం. ఎందుకనంటే ఏ విధమైన విరామం గాని, తాత్కాలిక ఒడంబడిక గాని లేకుండా కొనసాగే యుద్ధమిది. పుట్టుకతో మొదలై పోరాడే వారిలో యెవరో ఒకరి ఓటమితో అది ముగుస్తుంది. ఇద్దరు పోరాట యోధులు, ఒకరు రూపాంతీకరణ శక్తి, మరొకరు ఖండఖండాలుగా విభజించే శక్తి. నేను పుట్టినప్పటి నుండి యెందుకన్నానంటే వాస్తవానికి, ప్రపంచంలోనికి పుట్టుకొచ్చిన క్షణం నుండి రెండు కదలికలు ఒకదానినొకటి ప్రతిఘటించుకుంటూనే ఉంటాయి. కాని ఆ తరువాత చాలా కాలానికి ఆ ఘర్షణ యెరుకతో బుద్ధిపూర్వకంగా జరుగుతోందని తెలుస్తుంది. ప్రతి అపసవ్యత, ప్రతి అస్వస్థత, ప్రతి అపసవ్య రూప నిర్మాణం, దుస్సంఘునటలు సైతం ప్రతి దానినీ తునాతునలు చేసే శక్తి చేసే పని ఫలితమే. అలాగే యెదుగుదల, సమరస పూర్వక అభివృద్ధి, వాటిని నిరోధించడం అస్వస్థత నుండి తేరుకోవడం, తిరిగి మామూలు స్థితికి వచ్చే ప్రతి వ్యవహారం, ప్రతి పురోగమనాత్మకమైన యెదుగుదల అనేవి రూపాంతరీకరణ శక్తి కార్య ఫలితం. తరువాత, అది కావాలని యిచ్ఛాపూర్వకంగా చేసే యుద్ధమైనపుడు, అది రెండు పరస్పర వ్యతిరేక, పోటీపడే కదలికల మధ్య జరిగే ఒక ఉన్మత్త పూరిత పరుగు పందెంలా, రూపాంతరీకరణయా లేక మృత్యువా యేది ముందు తన గమ్యాన్ని చేరుకోగలదో చూడడానికి జరిగే పరుగు పందెంలా మారుతుంది. దీనర్థం పునరుజ్జీవింపజేసే శక్తిని క్రిందికి పిలువడానికి, ఈ శక్తిని స్వీకరించు సామర్ధ్యాన్ని అధికం చేయడానికి, దశల వారీగా అంశాల వారీగా, విధ్వంసకర, క్షీణింపజేయు శక్తుల సర్వవినాశకర కార్యానికి వ్యతిరేకంగా పోరు సలుపడానికి, ఆరోహణా తపనకు స్పందించే సామర్థ్యం గల ప్రతిదానిని దాని పట్టు నుండి విడదీయడానికి, వివేకం కలిగించడానికి పరిశుద్ధం చేయడానికి, నిలకడ కలిగించడానికి జరిగే ఒక నిర్విరామ కృషి ఒక నిరంతర సావధానత. అదొక అస్పష్ట, మొండి పెనుగులాట.

చాలా తరచుగా పైకేఫలితమూ కన్పించని లేక గెలిచిన పాక్షిక విజయాలకు సంబంధించిన ఎట్టి చిహ్నాలూ కన్పించని, ఎప్పటికీ అస్థిరంగానే

ఉండేవిగా కన్పించే అదొక అస్పష్ట, మొండి పెనుగులాట. ఎందుకనంటే అదివరకు చేసిన పనినే యెల్లప్పుడూ తిరిగి తిరిగి చేయవలసిన అవసరం ఉన్నట్లు కన్పిస్తుంది. వేసిన ప్రతి ముందడుగూ ఎక్కడో అక్కడ వెనకడుగు వేయవలసి వస్తుంది. ఒకరోజు పూర్తి అయిన పని తరువాత చేసిన పనిని నిష్ప్రయోజనం చేస్తుంది. మొత్తం పని పూర్తైనప్పుడే సాధించిన విజయం, సురక్షితమూ, యెల్ల కాలమూ నిలిచి వుండేది అవుతుంది. దానికంతా యెంతో కాలం పడ్తుంది. శత్రు శక్తుల బలాన్ని పెంచుతూ సంవత్సరాలు నిర్దయగా గడిచిపోతాయి.

ఈ కాలమంతటిలో చేతన ఒక కందకంలోని కాపలా సైనికునిలా నిలిచి ఉంటుంది. నీవు గట్టిగా, ఎంత శ్రమకైనా ఓర్చుకొని, భయం తాలూకు వణుకు లేకుండా, జాగరూకతతో వెసులుబాటు లేకుండా, నిర్వహించవలసిన కార్యంలో నిన్ను ఉత్తేజ పరచి, నిలబడేటట్టు చేసే ఊర్ధ్వం నుండి అందే సహాయంలో అచంచల విశ్వాసాన్ని నిలుపుకొంటూ అంటిపెట్టుకొని ఉండాలి. ఎందుకనంటే విజయం అత్యంత సహిష్ణుత గల వానినే వరిస్తుంది.

CWM 12:82-87 - *శ్రీమాత*

శాశ్వతత్వం అంటే ఏమిటి?

శాశ్వతత్వం అంటే మరణం తరువాత మానసిక వ్యక్తిత్వం జీవించి ఉండటం కాదు. అది కూడా నిజమే అయినా, దేనికైతే శరీరం కేవలం ఒక పనిముట్టు, ఛాయా మాత్రమో అటువంటి పుట్టుక లేని, చావులేని పరమాత్మను జాగ్రదావస్థలో వశవర్తిని చేసుకోవటం.

శాశ్వతత్వం అనేది ఆది, అంతం లేని పుట్టటం, గిట్టటం లేని ఒక జీవితం. అది పూర్తిగా శరీరం నుండి స్వతంత్రం. అది ప్రతి వ్యక్తి ప్రధాన అస్తిత్వం అయినటువంటి పరమాత్మ జీవితం. ఈ ప్రధాన అస్తిత్వం విశ్వజనీన పరమాత్మతో ఒక ఏకత్వ భావనను కలిగి వుంటుంది. యధార్థంలో అది విశ్వజనీన పరమాత్మ ప్రతిరూపంగాను, ప్రత్యేకవ్యక్తిగాను వ్యక్తీకరించబడినది. దానికి ఆదిగాని, అంతంగాని లేదు. జీవితం గాని, మరణం గాని లేదు. అది నిరంతరంగా ఉండేటటువంటిది. అదే శాశ్వతత్వం అంటే. మనం ఈ పరమాత్మను సంపూర్ణంగా ఎఱిగి ఉంటే, మనం దాని శాశ్వత జీవితంలో పాలు పంచుకొంటాం. ఆ విధంగా మనం శాశ్వతులమవుతాం.

CWM 12:82-87.

శాశ్వతత్వం కోసం ఆపేక్ష మానవ ప్రకృతిలోని సహజ సిద్ధ లక్షణం

ఒకరోజు ఏ సందర్భంలోనో సరిగా గుర్తులేదు. వేదాలను వ్రాసిన పూర్వీకులను ఏది ప్రేరేపించి ఉంటుందా అని చూడడం జరిగింది. అది శాశ్వతత్వ ఆవశ్యకత. వారు శాశ్వతత్వం అన్వేషణలో ఉన్నారు. తరువాత, నేనుబుద్ధుడివైపు పరికించి, బుద్ధుడు తన మార్గంలోకి వెళ్ళడానికి కారణం ఏమై ఉంటుందా అని చూశాను. ఈ రకమైన శాశ్వతత్వం ఆవశ్యకం అదే పూర్తిగానూ, నేరుగానూ. అశాశ్వతమైనటువంటి విషయాల దర్శనం అతడిని విపరీతంగా కలచివేసింది. అతడు శాశ్వతత్వ ఆవశ్యకతకు అనుభూతి చెందాడు. అతడి మొత్తం అన్వేషణ శాశ్వతత్వాన్ని కనుగొనటానికే జరిగింది. అతడు శాశ్వతత్వం కోసం అంతగా ఎందుకు ఆరాటపడ్డాడు? అటువంటివే మానవ ప్రకృతిలో మరికొన్ని ఉన్నాయి. మానవ అవసరాల అగాధాలలో. తదనంతరం అటువంటిదే మరియొక ఆవశ్యతను నేను చూచాను. రూఢిగా కావాల్సిన అవసరం భద్రత.

..... అది జీవితావసరాలలో ఒకటి (ఇంకా చాలానే ఉన్నాయి). అదే మనిషిని ప్రస్తుతం అతడు వున్న స్థితి నుండి బయట పడడానికి పురికొల్పి, మరియొక దానిని కనుగొనేటట్లు చేస్తుంది. ఈ అవసరాలే (వాటిని ఏమంటారు?... బీజాలు (విత్తనాలు), పరిణామ అంకురాలు. అవి మనలను పురోభివృద్ధి కోసం బలవంతం చేస్తాయి.

శ్రీమాత : శిష్యునితో సంభాషణ నవంబర్ 27,1962

అమృతత్వాన్ని అర్థం చేసుకోవడం

కాని ఈ శాశ్వతత్వం అనే పదాన్ని కొంత పొరపాటుగా అర్థం చేసుకోవడం జరిగింది. ఇదేమీ కొత్త విషయం కాదు. ఇదే పొరపాటు అనేక మారులు మాటిమాటికి పునరావృతమైంది. శాశ్వతత్వం గురించి మాట్లాడడం జరిగితే, దానిని చాలామంది నిరవధికంగా శరీరం జీవించి ఉండటంగా అవగతం చేసుకుంటారు.

శరీరం నిరవధికంగా జీవించి ఉండగలగాలంటే కేవలం మొదట జరగవలసినది, అది తన శాశ్వత పరమాత్మ ఎఱుకను పూర్తిగా కలిగి ఉండి, దానితో ఐక్యమై, దానితో తాదాత్మ్యమైపోగలగాలి, ఎంతవరకంటే, అదే సామర్థ్యంతో, అదే నైపుణ్యంతో నిరంతరం పరివర్తన చెందుతూ

ఉండగలిగేటంతగా. అప్పుడు అది విశ్వ గమనాన్ని అనుసరించగలుగుతుంది. శరీరం గనుక తట్టుకొని నిలిచి ఉండాలంటే, ఇది పూర్తిగా అనివార్యమైన నిబంధన. కారణం శరీరం కఠినమైనది. అది పరిణామ గమనాన్ని అనుసరించలేదు. ఎందువల్లనంటే అది శీఘ్రంగా తనకు తాను తగినంతగా నిరంతరం పరివర్తన చెంది విశ్వ పరిణామంతో తనకు తానుగా మమేకం కాలేదు. అది శిథిలమైపోయి నశిస్తుంది. తనకు తానుగా అది మార్పు చెందడానికి దాని స్థిరత్వం, కఠినత్వం, దాని అసమర్థతలే అడ్డు. అవే దాని వినాశనాన్ని తప్పనిసరి చేస్తాయి. ఆ విధంగా జరగటం మూలంగా దాని ద్రవ్యం సర్వసాధారణ భౌతికద్రవ్య అధీన ప్రదేశంలోనికి తిరిగి చేరిపోవడం జరుగుతుంది. దాని మూలంగా శరీరం ఇంకా అధిక పురోభివృద్ధి సామర్థ్యం కలిగిన కొత్త రూపాలలోకి తిరిగి పోతపోయబడి, దానితో ఇంకా ఆవలి పురోభివృద్ధికి సామర్థ్యం పొందినదవుతుంది. కాని సర్వసాధారణంగా ఎవరైనా శాశ్వతత్వం గురించి మాట్లాడటం జరిగితే, జనులు భౌతిక శాశ్వతత్వం గురించే ఆలోచిస్తారు. అది ఇంకా వాస్తవం కాని విషయమేనని చెప్పవలసిన అవసరం లేదు.

శ్రీ అరవిందులు ఇది సాధ్యమేనని చెప్తూ, అది జరుగుతుందని కూడా అన్నారు. కాని ఆయన ఒక నిబంధన పెట్టారు. శరీరం తప్పకుండా అతి మానసీకరణమై తీరాలి. దానికి తప్పకుండా అతి మానస అస్తిత్వ కొన్ని లక్షణాలు ఉండి తీరాలి. అవి మృదుత్వము నిరంతర పరివర్తనా లక్షణాలు. శ్రీ అరవిందులు శరీరాన్ని "ఒక పనిముట్టు, ఒక నీడ" అని వ్రాసినప్పుడు ప్రస్తుతంలో శరీరం ఏ విధంగా ఉన్నదో దాని గురించే మాట్లాడారు. బహుశా ఇదే విధంగా సుదీర్ఘకాలం వరకు కొనసాగటం జరగవచ్చు. అది కేవలం పరమాత్మ పనిముట్టు మాత్రమే. పరమాత్మకు చెందిన చాలా అసంపూర్ణ వ్యక్తీకరణ. అది ఒక నీడ, ఒక విధమైన సందిగ్ధత. శాశ్వతుడగు పరమాత్మ ప్రకాశము, నిర్దుష్టతలతో పోలిస్తే చాలా అస్పష్టం.

CWM 10:28-29.

మనలోని శాశ్వతత్వ ఉనికి

జనుల్లో అధిక బాహుళ్యం "నేను" అంటారు. అది వారిలో భాగం. వారి అనుభూతి, వారి శరీరం, వారి ఆలోచన, నిష్పక్షపాతంగా మాట్లాడేది.

అది ఏదో ఎల్లప్పుడు మార్పు చెందుతూ ఉండేది. కాబట్టి వారి 'నేను' అసంఖ్యాకం లేదా ఆ 'నేను' ఎల్లప్పుడు విభిన్నంగా ఉండేది. అప్పుడు నిరంతరంగా ఉండేదేది? స్పష్టంగా అంతరాత్మిక అస్తిత్వమే ఏలననగా, ఒక విషయం నిరంతరంగా ఉండాలంటే అది మొదలు తప్పక శాశ్వతమై ఉండాలి. అలా కానప్పుడు అది నిరంతరంగా ఉండలేదు. అనుభవాల ద్వారా సాగిపోతున్నప్పుడు, అది తప్పకుండా స్వతంత్రమైనది కూడా అవుతుంది. అదే అనుభవాలు కాబోదు. అందువల్ల అది కచ్చితంగా నదిని కలిగి ఉండే నదీగర్భం కాదు. గర్భము అనేది ఒక సందర్భమే అవుతుంది. పోలికను మరింత ముందుకు పోనిస్తే (పోలికలు పనికిమాలినవి, వాటిలో జనులు వారికేం కావాలో వాటినే చూస్తారు) నది అనేది జీవితానికి ఒక మంచి ప్రతీక. నదిలో నింరతరంగా ఉండే విశేషం 'జలం'. అది ఎల్లప్పుడు ఒకే నీటి చుక్క కాదు, కాని అది ఎల్లప్పుడూ జలమే. నీరు లేకపోతే నది లేదు. మానవ అస్తిత్వంలో చెక్కు చెదరకుండా నిలిచి ఉండే విశేషం 'చైతన్యం'. దానిలో చైతన్యం ఉండటం మూలంగా అది నిలిచి ఉంటుంది. ఎల్లకాలమూ ఉండేవి రూపాలు కాదు, చైతన్యం. అది ఈ రూపాలనన్నింటిని పట్టి ఉంచే ఆధిపత్య శక్తి. ఈ రూపాలన్నింటి గుండా సాగిపోయేది, కేవలం వాటి స్మృతిని ఉంచటమే కాదు (స్మృతి అనేది ఏదో పూర్తిగా బాహ్య పరమైనది) చైతన్యపు ఒకే విధమైన స్పందనను నిలిపి ఉంచేది.

CWM 04:173

అవును, మొత్తం వ్యవస్థ వెనుక అంతరాత్మ ఉందనే మాట నిజమే. ఈ మావన జీవితానికి చైతన్యపు మూడు విధాలైన వ్యవస్థకు వెనుక ఉండి శ్వాతమైన తన చైతన్యంతో దానికి ఆసరా (దన్ను)గా అంతర్మాత ఉంటుంది. దానికి కారణం మనకున్నటువంటి అంతరాత్మకు స్పష్టంగా అమరత్వ భావన ఉంది. అలా కాని పక్షంలో ఇప్పుడు నీవు ఉన్న దానిని, నీ 3 సంవత్సరాల ప్రాయంతో పోలిస్తే, సహజంగానే నీవు ఏ విధంగానూ భౌతికంగా కాని, ప్రాణికంగా కాని, మానసికంగా కాని నిన్ను నీవు గుర్తించలేని పరిస్థితే ఉంటుంది. సాదృశ్యం అనేది ఏ రకంగానూ ఉండదు. కాని దాని వెనుక అభివృద్ధికి, అస్తిత్వ వృద్ధికి ఆసరాగా ఉండే అంతరాత్మ ఉంది. అది ఈ చైతన్యం యొక్క పరంపరను ఇస్తుంది. ఒక వ్యక్తి అతడిప్పుడు సంపూర్ణంగా

వేరుగా ఉన్నా అతడు ఒకే అస్తిత్వ అనుభూతిని పొందేటట్లు చేస్తుంది. తరువాత గనుక అతడు తనకు తాను బాగా పరిశీలించి చూసుకుంటే, ఆ సమయంలో (పసితనంలో, అతడు చూసి, అవగాహన చేసుకుని), చేయగలిగినవన్నీ ఇప్పుడు పూర్తిగా భావింప శక్యముగానటువంటివే. అతడిప్పుడు ఏ మాత్రం అదే విధంగా ఎన్నటికీ చేయలేడు. అయినప్పటికీ అక్కడ శాశ్వతమైన అంతరాత్మ అస్తిత్వం ఉండటం మూలంగా, ఆ వ్యక్తికి అది ఎల్లప్పుడూ ఒకే అస్తిత్వమనే అనుభూతి ఉంటుంది. అది కొనసాగుతూనే ఉంటుంది. హెచ్చు తగ్గులతో కూడిన పురోభివృద్ధితో, హెచ్చు తగ్గులతో కూడిన ఎఱుక మార్పులతో అక్కడ అది అలాగే కొనసాగుతుంది.

CWM 7:218-19

దైవం మనిషిలో అంతరాత్మ ప్రభావం కింద అభివ్యక్తమౌతాడు. ఆ విధంగా రాబోయే అతి మానవజాతి సిద్ధం చేయబడుతుంది. అంతరాత్మ అస్తిత్వం శాశ్వతం కాబట్టి దాని ద్వారా శాశ్వతత్వం భూమిపై అభివ్యక్తం కాగలదు.

కాబట్టి ఇప్పుడు అత్యంత ముఖ్యమైన విషయం వ్యక్తి తన అంతరాత్మ అస్తిత్వాన్ని కనుగొనటం, దానితో ఐక్యం కావటం, దానితో అహంకారాన్ని పునఃప్రతిష్ట చేయటం. అహంకారం బలవంతంగా మార్పు చెందడం కాని లేక కనబడకుండా (అదృశ్యమై) పోవటం గాని జరుగుతుంది.

శ్రీమాత : శిష్యునితో సంభాషణ ఫిబ్రవరి 8, 1972

వైజ్ఞానిక దృష్టి, ఆధ్యాత్మిక దృష్టి

భౌతిక పరిణామానాకి సంబంధించిన వాస్తవాలపై వాదించాలన్నప్పుడు సైన్సు దాని పరిధికి బయట వున్న సంభవతలనన్నింటినీ వదిలి పెట్టి అధ్యయనం చేస్తుంది. తార్కిక పర్యవసానంగా ఆత్మ అమరత్వాన్ని కాదంటూ ఒక తీర్మానానికి రావటంలో సైన్సు సమర్థించబడుతుంది. ఒకవేళ ఆధ్యాత్మికమైన కార్యకలాపాలు భౌతికంపై ఆధారపడినవే అయితే మార్మికంగా మృత్యు వ్యవస్థ ద్వారా వాటి ప్రక్రియలతో సహా భౌతిక జీవితం నిలిచిపోయినప్పుడు అంతరాత్మిక ప్రక్రియ అయిన మానవ వ్యక్తిత్వం కూడా ముగిసిపోవాలి. ఎప్పుడు శరీరం చచ్చుతుందో, అంతరాత్మ చచ్చుతుంది. ఒక చెట్టుకు పూచిన పుష్పం, పునాది ధ్వంసమైన ఇల్లుఎలా నిలిచి ఉండవో అలా శరీరాన్ని పట్టుకొని ఉన్న అంతరాత్మ నిలిచి ఉండదు. శరీరం కాండం,

అంతరాత్మ పువ్వు. శరీరం పునాది, అంతరాత్మ ఒక కాంతి. తాత్కాలిక బాహ్య ఆకృతి. దీన్నంతటినీ హిందువుల తత్వ చింతన నేరుగా కొట్టి పారేస్తుంది. సైన్సు భౌతిక ప్రకృతిని పరిశోధించినట్లుగానే అంతరాత్మిక జీవితాన్ని తరచి తరచి శోధిస్తూ హిందూతత్త్వ చింతన యిలా ప్రకటించింది. అంతరాత్మ శరీరానికి ముందు, ఆ తరువాత కూడా నిలిచి ఉంటుంది. భౌతిక జీవితం అంతరాత్మిక జీవనం నుండీ జరిగే పరిణామం, అది అంతరాత్మిక కార్యాచరణకు చెందిన తదుపరి, తాత్కాలిక నిర్వాకానికి మించి మరేమీ కాదు. శరీరం పువ్వు, అంతరాత్మ కాండం; అంతరాత్మ ఆధారం, శరీరం ఒక పెళుసైన వికాస శీల బాహ్య నిర్మాణం.

CWSA 17:236-37

అమృతాత్మ మనలోనే ఉంది

అంతరాత్మ జీవంలోనూ, పదార్ధంలోనూ ఉన్న దైవాగ్నికి చెందిన విస్ఫులింగంగా అభివర్ణించబడింది. అది ఒక బింబం. అది చేతనకు చెందిన విస్ఫులింగంగా వర్ణించబడలేదు. అంతరాత్మ చేతనకు భిన్నంగా మానసిక, ప్రాణిక, భౌతిక చేతన ఉన్నది. అవి చైత్య పురుష, చేతన కంటె భిన్నం.

చైత్య పురుష, చేతన ఒకే విధమైనవి కావు.

అంతరాత్మ లేదా "దివ్యాగ్ని విస్ఫులింగం" ఒక అంతరాత్మిక వ్యక్తిత్వాన్ని అభివృద్ధి చేయనెపుడు ఆరంభిస్తుందో, అప్పుడు ఆ అంతరాత్మిక వ్యక్తిత్వం చైత్య పురుషగా పిలువబడుతుంది.

అంతరాత్మ లేదా చైత్య పురుష వ్యవస్థీకృత, ప్రాణ మనస్సులు అభివృద్ధి చెందడానికి ముందే ఉన్నది. అంతరాత్మ దైవానికి చెందినదై యుండి, దానితో పాటు దివ్య సూత్రాన్ని కల్గి ఉండి వ్యక్తి పరిణామానికి అజ్ఞానంలో నుండి ప్రకాశంలోకి పరిణమించడానికి దోహద పడేందుకు పరిణామంలోకి దిగి వస్తుంది. ఒక నియమిత పరిణామ కాల వ్యవధిలో అది ఒక అంతరాత్మిక వ్యక్తిత్వంగా లేదా వైయక్తిక ఆత్మగా జన్మ జన్మకు ఎదుగుతూ పరిణామ శీల మనస్సు, ప్రాణశరీరాలను తప ఉపకరణాలుగా ఉపయోగించుకుంటుంది.

అంతరాత్మ అమృత ప్రాయమైనది అవ్వగా తక్కినది అనైక్యమైనది. అది ఒక జీవితం నుండీ మరో జీవితానికి సారతః దాని అనుభవాన్ని

మోసుకుపోతూ వ్యక్తి పరిణామాన్ని కొనసాగించుతూ పోతుంది. మొత్తం మానసిక, ప్రాణిక, భౌతిక చేతనంతా పైకి లేచి, ఉన్నత చేతనతో కలవాలి. ఒక్కసారి ఈ కలయిక ఏర్పడితే ఉన్నతం వాటిల్లోకి అవరోహిస్తుంది. వెనుకగా వున్న చైతన్య పురుష మొత్తానికి ఆధారంగా ఉంటుంది.

CWSA 28:119-20

శరీర అమరత్వం కాదు, పదార్థంలోకి అధిమనస్సు దిగడం లేదా ఆఖరికి భౌతిక మనస్సులోకి లేదా భౌతిక మనో చేతనపై సవరించబడిన అతి మానస ప్రకాశంతో అమరత్వానికి చెందిన చేతన శరీరంలోకి దిగి వస్తుంది.

CWSA 28:119-20 -*శ్రీ అరవిందులు*

మన లోపలి దైవంలోకి ఉద్గమించడం ద్వారా మనం స్వేచ్ఛామయు లమౌతాం. లోక బంధనాల నుండీ మృత్యుజాలం నుండీ విముక్తుల మౌతాం. ఎందుకంటే దైవమే స్వేచ్ఛ, దైవమే అమరత్వం. మృత్యువుని దాటుతూ అమరత్వాన్ని ఆనందిస్తాం మనం.

CWSA 17:304

పురాతన పవిత్ర గ్రంథాలలో అమృతత్వ ప్రస్తావన

అమరత్వానికి దారి :

మనిషి అనిత్యమయిన ఉనికి గల మృత్యువుకు, అమిత అసత్యానికి లోనవుతూ భౌతిక విశ్వంలో జీవిస్తాడు. ఈ మృత్యువును దాటి ఎదగడానికి, అమరులలో ఒకరవడానికి అతడు అసత్యాన్నుండి సత్యంవైపు తిరగాలి. వెలుగువైపు తిరిగి అంధకార శక్తులతో పోరాడాలి, గెలవాలి. దివ్యశక్తులతో సంపర్కం పెట్టుకొని వాటి సహాయంతో యిది చేస్తాడు. ఈ సహాయం కోసం క్రిందికి పిలిచే మార్గమే వేద మార్మికుల రహస్యము. ఈ ఉద్దేశ్యానుసారం ప్రపంచ వ్యాప్తంగా బాహ్యాయజ్ఞాల సంకేతాలకు ఓ అంతరార్థమివ్వబడింది. అది మానవునిలోని దేవతలను పిలుస్తుండడానికి, సంబంధాల నేర్పరుస్తుండే హామి ఓ సన్నిహితమయిన పరస్పర మార్పిడి, పరస్పర సహాయం, అన్యోన్య సంబంధం ఏర్పరుస్తాయి. అక్కడ దైవత్వ శక్తులను మనిషిలో నిర్మించడం, అతడిలో దివ్య స్వభావ విశ్వజనీనతను రూపొందించడం ఉంటుంది. ఎందుకంటే దేవతలు సత్య రక్షకులు, సత్యాన్ని

యినుమడింపజేసే వారు, అమరత్వ శక్తులు, అనంతమయిన మాత బిడ్డలు; అమరత్వానికి దారి, దేవతల ఊర్ధ్వముఖ మార్గం, సత్యమార్గం, ఓ ప్రయాణం, దేని వలన అక్కడ సత్య నియమం, ఋతస్య పంథాలోనికి అభివృద్ధి జరుగుతున్నదో ఆ ఆరోహణ. తన స్వీయ భౌతిక పరిమితులనే కాక, అతడి మానసిక, అతడి సాధారణ అంతరాత్మిక స్వభావ పరిమితులను దాటి ఛేదించి, ఉత్తమ స్తరంలోనికి, సత్యపు ఉత్తమోత్తమ ఆకాశంలోనికి మనిషి చేరుతాడు. ఎందుకంటే అక్కడ అమరత్వపు త్రివిధ అనంత సహజస్థానమున్నది. ఈ భావాల మీద వేద జ్ఞానులు ప్రగాఢమయిన మానసిక, అంతరాత్మిక క్రమశిక్షణను నిర్మించారు. దానినే అది దాటి ఉత్తమ ఆధ్యాత్మికతకు దారి తీసింది. తర్వాత భారతీయ యోగ కేంద్ర బిందువు యున్నది. అప్పటికే వాటి బీజంతో, వాటి పూర్తి విస్తరణలు లేనప్పటికీ, భారతీయ ఆధ్యాత్మిక లక్షణాత్మక భావాలెన్నింటినో కలిగి యున్నది. అక్కడ వ్యక్తిని, విశ్వాన్ని దాటి విశ్వాతీత ఏకైక ఉనికి, ఏకం సత్ ఉన్నది. మనకెవరు ఆయన దివ్యత్వ పలు రూపాలను, నామాలను, శక్తులను, మూర్తిమత్వాలను యిస్తారో ఆ ఏకైక దైవం ఉన్నదక్కడ. అక్కడ జ్ఞానానికి, అజ్ఞానానికి మధ్య తేడా, మర్త్య ఉనికికి చెందిన అమిత అసత్యానిది లేక మిశ్రమ సత్యాసత్యాలకు విరుద్ధంగా అమృతత్త్వ జీవితానికి చెందిన గొప్ప సత్యమున్నది. అక్కడ భౌతికాన్నుండి అంతరాత్మికం ద్వారా ఆధ్యాత్మిక స్థితికి మనిషి అంతరంగాభివృద్ధి చెందే క్రమశిక్షణ ఉన్నది. అక్కడ మృత్యువును గెలవడం, అమరత్వ రహస్యం, దివ్యత్వాన్ని వాస్తవంజేసికోగల్గిన మానవ ఆత్మ గ్రాహ్యత ఉన్నది. మన బాహ్యజ్ఞాన అహంభావంలో దేనిని మానవాళి బాల్యదశన్నట్లు చూడడానికి అలవాటు పడ్డామో లేదా మహా అయితే ఓ తీవ్రమయిన అనాగరిక కాలమన్నామో ఆ కాలంలో దేనితో పురాతన మానవ పితరులు, పూర్వే పితరేమన్యులు, భారతదేశంలో ఓ గొప్ప ప్రగాఢ నాగరికతకు పునాది వేశారో ఆ ప్రేరేపించిన, అంతఃస్ఫురిత అంతరాత్మిక ఆధ్యాత్మిక బోధ యిది.

CWSA 20:202-03

అమరత్వానికి తగిన వారెవరు?

ఆ నిజమయిన వాస్తవం? ఆ ఉత్తమ గమ్యం యేమిటి? దేని ద్వారా మానవజాతి అమరత్వానికి తగినట్లు తనను సిద్ధం చేసుకుని, తయారు

జేసుకుంటాడో అది ప్రపంచ మహాచరిత్రలలో యుగాల ద్వారా పునరావృతమవుతున్న ఆ మానవ జీవన్మరణాలు ఓ సుదీర్ఘ ప్రక్రియ మాత్రమేనా? అతనెలా తయారు జేసుకుంటాడు? అందుకు తగిన మనిషెవరు? తాను ఒక ప్రాణం, ఒక దేహం అన్న భావనకు మించి ఎవరు ఎదిగి, ఎవరు పదార్థ, సంవేదనాత్మక స్పర్శల ప్రాపంచికమయిన విలువలను లేక ఏ విలువకు భౌతిక మానవుడు అంటి పెట్టుకున్నాడో ఆ విలువను ఆమోదించడు. తనను, ఆత్మ అన్నింటిని తెలుసుకున్నదెవరో, అతడి దేహంలో గాక అతడి ఆత్మలో జీవించడం నేర్చుకున్నాడో అతడు యితరులతో కేవలం భౌతిక జీవులన్నట్లుగాక ఆత్మలన్నట్లు వ్యవహరిస్తాడు. ఎందుకంటే అమరత్వమంటే మరణాన్ని జయించడమని గాదర్థం. మనసుతో జన్మించిన ప్రతి జీవికి అప్పటికే యివ్వబడింది. జీవితానికి, మరణానికి అతీతమవడం. దీనర్థం ఆరోహణతో మనసు, సమాచార దేహంగా మనిషి జీవించడమాపివేసి చివరికి ఒక ఆత్మగా ఆధ్యాత్మలో జీవించడం. ఎవరయితే విచారానికి, దుఃఖానికి లోనవుతాడో, సంవేదనలకు ఉద్వేగాలకు బానిసో, అశాశ్వతమయిన విషయాల స్పర్శతో వ్యాప్తమయి ఉంటారో వారు అమరత్వానికి తగినవారు కాలేరు. వాటిని గెలిచేవరకు, విముక్తుడయిన మనిషికివి బాధాకరమవలేనంత వరకు, ప్రాపంచిక పదార్థ సంబంధితమయిన వాటన్నింటిని ఆనందాన్ని, దుఃఖాన్ని యిచ్చే వేవయినా వివేకవంతమయిన, ప్రశాంతమయిన సమానత్వంతో మనలో రహస్యంగానున్న ప్రశాంతమయిన, శాశ్వతమయిన ఆత్మవలె గూడా! స్వీకరించగలిగేంత వరకు ~~ఈ~~ విషయాలనుంచుకోవాలి. దుఃఖంతో భీతితో అర్జునుడు కలవరపడినట్లు కలవర పాటుకు లోనవడం, ప్రయాణించవలసిన మార్గాన్నుండి తప్పిపోబడడం, స్వీయ సానుభూతి, దుఃఖం భరించలేక పోవడాలతో ఆక్రమింపబడడం, తప్పించుకోలేని దేహ మృత్యువు అనే అల్పమయిన సన్నివేశాన్నుండి వెనుకకు దూకడం, అనార్యుల అజ్ఞానమిది. ఇది అమరమయిన జీవితం వైపు ప్రశాంతమయిన బలంతో ఎక్కుతున్న ఆర్యుని మార్గంగాదు.

జనన మరణాలు మైలురాళ్ళు

మనుష్యుల మరణం కోసం మనం దుఃఖించడం ఎవరి గురించి విచారించడానికక్కడ మరణం లేదో వారి కోసం అజ్ఞానపూరితంగా విచారిస్తుండడమే. ఎందుకంటే వారు ఉనికిలో నుండి వెళ్ళిపోలేదు. ఏ బాధాకరమయిన లేక భయంకరమయిన పరిస్థితి మార్పులోనూ విలవిలలాడలేదు. కానీ మృత్యువుకు ఆవల ఉండడం తక్కువేమీ గాదు. జీవితంలో కంటే ఎక్కువ సంతోష ప్రదమవని, పరిస్థితిలోనూ లేదు. కాని యథార్థతలో ఉన్నత సత్యమే అసలయిన సత్యం. అందరూ ఆ నేనే, ఆ ఒక్కటే. మన అవగాహనకందని ఓ అద్భుతంగా, మనమెవరిని చూస్తామో, మాట్లాడతామో, వింటామో ఆ దివ్యత్వం. ఎందుకంటే మనం కోరుకుంటున్నది, జ్ఞానమని ప్రకటించుతున్నది ఏ మానవ మనసు ఎప్పటికీ తెలుసుకోని ఈ పరిపూర్ణతను తెలుసుకున్న వారి నుండి నేర్చుకున్నది. ఇక్కడ వున్న యిది ప్రపంచంతో, దేహ గురుత్వంతో కప్పివేయబడింది. జీవితమంతా దాని నీడ మాత్రమే. ఆత్మలోనుండి భౌతిక వ్యక్తీకరణలోనికి రావడం, దానిలో నుండి మరణంతో మనం వెళ్ళిపోవడం దాని అల్పచలనాలలో ఒకటి మాత్రమే, ఇదని మన గురించి మనమెప్పుడు తెలుసుకుంటే అప్పుడు చంపేవాడు లేక చంపబడింది అన్నది ఓ అసంబద్ధత అవుతుంది. జీవన్మరణాలనే మైలు రాళ్ళతో నున్న యాత్రనే గొప్ప వలయంలో విరామ ప్రాంతాలుగా నున్న ఆవలి ప్రపంచాలతో, మన అభివృద్ధి, పోరాటం, గెలుపులకు మాధ్యమాలుగా సంతోషంగానో, సంతోషం లేకుండానో ఉన్న జీవిత పరిస్థితులన్నింటితో, దేనివైపు ఆత్మ ప్రయాణిస్తుందో ఆ అమరత్వమే నివాసంగా ఉన్న దానితో మనిషి ఆత్మగా తననభివ్యక్తం జేసుకుంటూ ఉన్నదో ఆ శాశ్వతత్వం, మనం ఎందులో జీవించాలో ఆ ఒక్క విషయం మాత్రమే సత్యం.

CWSA 19:61-64 — *- శ్రీ అరవిందులు*

అమృతత్వం - లోతైన అర్థం

వ్యక్తిగత దేహం మరణించకుండా బ్రతికి ఉండడం అనే అర్థం ప్రాచీన ఆధ్యాత్మిక బోధనలో ఒక అంశంగా యెన్నడూ భావించబడలేదు. ఆ అర్థంలో తీసుకొంటే సమస్త జీవులు అమరమైనవే, నశించేవి కేవలం రూపాలే. మోక్షం

పొందలేని అంతరాత్మలు పునరావృతమయ్యే యుగాల ద్వారా జీవిస్తూనే ఉంటాయి. అభివ్యక్త లోకాలు లయించినపుడు సమస్తమూ, బ్రహ్మమునందు ముకుళించుకొని లేదా రహస్యంగా ఉండిపోయి మరో నూతన సృష్టి ప్రకటితం కాగానే తిరిగి జన్మిస్తాయి. యుగాంతం, ప్రళయం అంటే యుగాల వలయాకార గమనంలో తిరుగుతూండే వ్యక్తిగత రూపాలు అన్నీ విశ్వం రూపంలో వున్న సృష్టి అంతా తాత్కాలికంగా లయించిపోవడం. కాని అది కేవలం ఒక క్షణిక విరామం మాత్రమే. నూతన సృష్టి విజృంభణం ముందుండే ఒక నిశ్చల నీరవ విరామ సమయం. ఆ జీవులు తిరిగి ప్రత్యక్షమై తన పురోగతికి సంబంధించిన గతిశక్తిని తిరిగి పొందేందుకు మళ్లీ ఒక మొత్తంగా తయారై, పునర్నిర్మితమౌతాయి. మన భౌతిక మరణం కూడా ఒక ప్రళయమే. గీత ప్రస్తుతం మృత్యువుకు సంబంధించి యీ అర్థంలోనే ప్రళయం అనే పదాన్ని "ప్రళయ వేత్తి దేహభృత్" అని వాడింది. దేహాన్ని ధరించిన అంతరాత్మ ప్రళయానికి చేరుకుంటుంది. అంటే పదార్థ రూపం నశించి పోవడం దగ్గరకు చేరుకుంటుంది. ఆ పదార్థ రూపంతో తానేకమని జీవి భావించేటట్లు అజ్ఞానం తయారు చేసిన ఆ రూపం తన ప్రాకృతిక మూలకాల (పంచభూతాల)లోనికి యిప్పుడు లయింపజేసుకుంటుంది. విశ్వ పురుషుడు లేక విశ్వ అస్తిత్వం తన అంతంలేని యుగాల చక్రాన్ని, కొంత విరామ సమయం తరువాత తిరిగి ప్రారంభించినట్లుగానే కొంత విరామం తరువాత ప్రళయంలో కూడా నిలిచి వున్న అంతరాత్మ స్వయంగా ఆ చ్రకంలో తిరిగి తిరిగి వస్తుండే మూలకాల (పంచభూతాల) నుండి తయారైన ఒక నూతన దేహాన్ని తీసుకొంటుంది. కాలచక్రంలోని యీ అమరత్వం దేహధారులైన సమస్త జీవులకు సామాన్యమే.

లోతైన అర్థంలో అమృతత్వం అంటే ~~ఈ~~ విధంగా మృత్యువును దాటి జీవించడం, సదా యిలా తిరిగి తిరిగి రావడం కన్న భిన్నమైనది. అమృతత్వం ఒక మహోన్నత స్థితి. ఆ స్థితి యందు పరమాత్మ తాను జనన మరణాలకతీతమైన దానని, తన అభివ్యక్తిచే నియమించబడువాడను గానని, తాను అనంతం, అవినాశి, మార్పులేని శాశ్వతత్వాన్ని యెరిగి ఉంటుంది. అది అమరం ఎందుకనంటే ఎన్నడూ జన్మించనిది గనుక యెన్నడూ

మరణించనిది. పరమేశ్వరుడు, పరంబ్రహ్మమూ అయిన పురుషోత్తముడు, యీ అమృత శాశ్వతత్వాన్ని సదా పూని ఉంటాడు. దేహాన్ని తీసుకొన్నందు వల్ల లేక నిరంతరం జగద్రూపాలను, శక్తులను తనమీద ఆరోపించు కొన్నందు వల్ల ప్రభావితుడు గాడు, ఎందుచేతనంటే అతను యీ ఆత్మ జ్ఞానంలో సదా కొనసాగుతూ స్థిరంగా ఉంటాడు. తన స్వీయ శాశ్వతత్వ యెరుకతో యెట్టి మార్పు లేకుండా ఉండటమే అతని అసలు స్వభావం. ఆద్యంతాలు లేనట్టి ఆత్మ యెరుక గల వాడు ఆతడు. ఇక్కడ సర్వదేహాలలో నివసిస్తున్న వాడు, కాని ప్రతి దేహంలో జన్మించని వాడుగా, ఆ అభివ్యక్తివల్ల తన చేతనలో పరిమితికి లోను గాని తానూ తనపై ఆరోపించుకొన్న భౌతిక ప్రకృతికి పరిమితుడు గాని వానిగా నివసిస్తున్నాడు. ఏలనన తన విశ్వజనీన ప్రేరేపిత సృష్టి క్రీడకు సంబంధించిన కేవలం ఒక స్వల్ప సందర్భం మాత్రమే. మోక్షం, అమృతత్వం అంటే పురుషోత్తముని, మార్పు చెందనవకాశమే లేని యీ సచేతన శాశ్వత అస్తిత్వంలో నివసించడం, కాని యిచటికి యీ మహనీయ ఆధ్యాత్మిక అమృతత్వంలోనికి చేరడానికి దేహం ధరించిన అంతరాత్మ, నిమ్న ప్రకృతి ధర్మం ప్రకారం నివసించడం యెంత మాత్రం జరుగకూడదు. వాస్తవానికి తన స్వకీయ శాశ్వత, సారభూత, నిజ ధర్మం అయినటువంటి దైవ మహోన్నత జీవన ధర్మాన్నది సంతరించుకోవాలి. తన రహస్య ఆది మౌలిక అస్తిత్వం కంటే అల్పమైనది కానటువంటి తన సంభూతికి సంబంధించిన ఆధ్యాత్మిక పరిణామంలో అది భగవంతునితో సారూప్యతలోనికెదగాలి.

CWSA 19:421-23

మహనీయ సంభావ్యత

మానసిక మనుగడ కంటే మరింత నిజమైన మనుగడ లభిస్తుందనీ, భౌతిక జీవనం కంటే ఒక మహనీయమైన జీవనం లభిస్తుందనీ ఆశించినట్లుగానే ఇచటి మానవులు సాధారణంగా, గౌరవించి కావాలని కోరుకొనే తన రూపాలతో వున్న నిమ్న జీవితం, భోగాలు ఇక నెంత మాత్రం జాగృతమైన ఆత్మకు వాంఛా విషయం కాజాలదు. ఆవల వున్న దానికై అతడు

ఆకాంక్షించాలి. ఈ మృత్యు మయ కేవల దృశ్యమాన ప్రపంచానికావలగా వున్న తన యధార్థ స్థితిలోనికి చేరు అర్హతను పొంద తాను తయారుగావడానికి అతడు వాటి నుండి ముందుగా స్వేచ్ఛను పొందాలి. అప్పుడు మాత్రమే అతడు నిజంగా యీ ప్రపంచంలోని మరణించే జీవితంలోనే మర్త్య చేతన నుండి తనను తాను స్వతంత్రునిగా చేసుకొని, అమృతునిగా, శాశ్వతునిగా ఉండగలడు. లేని యెడల తనను తాను కోల్పోయినట్లు తన యధార్థ ముముక్షత్వం నుండి పతనమైనట్లు అనుకొంటాడు.

CWSA 18:16-17

బ్రహ్మ ప్రాప్తి

మృతత్వ స్థితి నుండి అమృతత్వ స్థితిలోనికి తప్పించుకొని పోవడమే మనకు బ్రహ్మప్రాప్తి. దానివల్ల మనకు అర్థమయ్యేదేమిటంటే మృత్యువు లేకుండా బ్రతుకడం గాక, జనన మరణాల ద్వంద్వ సంకేతాలకావలగా వున్న మన శాశ్వత అస్తిత్వ యధార్థ ఆత్మను కనుగొనడం అని. దేహంలో మార్పు చెందుతూన్న అశాశ్వతమైన జీవితానికి విరుద్ధమైన కేవల అంతరాత్మ జీవితం అని అమృతత్వానికి మనమిచ్చే అర్థం. దేహంలోని జీవితమన్నది జననం, మరణం, పునర్జన్మల ద్వారా జరుగుతుంది. నిస్సహాయంగా చావు, పుట్టుకల యీ ధర్మానికి లోబడి లేక నిమ్న ప్రకృతి యీ ధర్మానికి తదితర ధర్మాలకు, తన అజ్ఞానం వల్ల లోబడినట్లు కన్పిస్తూన్న కేవల మానసిక జీవిలా జీవిస్తున్న దైహిక జీవనం కంటే అది ఉన్నతమైనది. స్వేచ్ఛామయ పరిపూర్ణ యధార్థ స్వభావాన్నెరిగి, స్వంతం చేసుకొని తనకు తాను, తన నిర్దిష్ట రూపాలకు సర్వాధికారిగావడం అనేవి వాటికతీతంగా యెదగడానికి అంతరాత్మకు గల ఆలంబనాలు. దీన్ని తెలుసుకొని, స్వంతం చేసుకోవడమంటే బ్రహ్మమునెరిగి స్వంతం చేసుకోవడమే. అశాశ్వత ప్రపంచం నుండి శాశ్వత ప్రపంచంలోనికి సాంత ప్రపంచం నుండి అనంత ప్రపంచంలోనికి ఉద్ధరితం గావడమే. భువి సంబంధ విషాదానందాల నుండి విశ్వాతీత ఆనంద సుఖ స్థితిలోనికారోహించడమే.

అశాశ్వత ప్రపంచంలో వస్తువుల ఆకారాలపై వుండే మమకారాన్ని, రాగాన్ని లేకుండా చేసుకోవడం ద్వారానే యిది జరగాలి. మనం యేకత్వాన్ని,

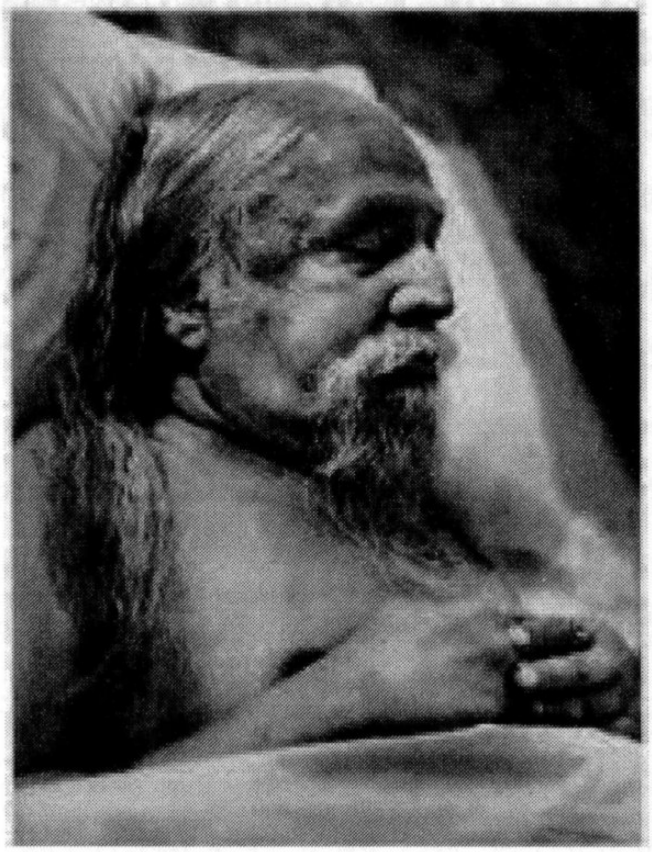
అమృతత్వాన్ని సాధించాలంటే దాని మృత్యువును, ద్వంద్వాలను మన నుండి దూరం చేయాలి. కాని ఇంకా మనమీ ప్రపంచంలోనే ఉన్నాం గనుక యీ ప్రపంచంలో వున్న యేదో దాని ద్వారా మాత్రమే యీ ప్రపంచానికతీతంగా వెళ్ళగలం. అంటే దాని ఆకారాల ద్వారా మాత్రమే మనం కేవల పరిపూర్ణతను కనుగొనాలి. అందుచేత మనం వాటిని నిశితంగా పరిశీలించి, మొదట మనస్సు, జీవితం, భాషణం, యింద్రియ రూపాలను అవగాహన చేసుకొందాం. అవన్నీ కూడా పైకి కన్పించే ఆకారాలు, అపరిపూర్ణ సూచనలు, వాటి వెనుక జగత్తు సూత్రాలున్నాయి. యీ సూత్రాల ద్వారా యేకైకం పనిచేస్తోంది. ఇదిగో యీ జగత్తు సూత్రాల దగ్గరకు మనం పోదాం. పోయి వాటి స్వకీయ యేకైక భగవత్తత్త్వం, ప్రభువు, బ్రహ్మం నందు వాటి స్వకీయ పరమోన్నత లక్ష్యాన్ని, నిరపేక్ష చలనాన్ని కనుగొనేందుకు, ప్రపంచంలో వాటి సాధారణ లక్ష్యం, చలనాల నుండి వాటిని మరలించుదాం. సాధారణ మనస్సు తన కార్య విధానాలను వీడి అతీత చేతనా మనస్సును కనుగొనేటట్లు, సాధారణ అభిభాషణ, యింద్రియం, తన కార్య విధానాలను వీడి అతి మానస ఆది పరమ వాక్కును, అతి మానస యింద్రియాన్ని కనుగొనేటట్లు ఐహిక జీవితానికి సంబంధించిన పైపైన సాగే కార్య విధానాలను వీడి అతీత జీవన విధానాన్ని కనుగొనేటట్లు వాటిని మళ్లించి లాక్కు రావాలి.

CWSA 18:93-94 — శ్రీ అరవిందులు

మరణ భయాన్ని అధిగమించేందుకు మరో మార్గం కూడా ఉంది. ఇది చాలా తక్కువమందికి మాత్రమే అందుబాటులో ఉంది. విషయం తెలియడానికి చెబుతున్నా. బ్రతికుండగానే మృత్యు ప్రపంచంలోనికి ఉద్దేశ్య పూర్వకంగా చైతన్య స్థితిలో వెళ్ళి మళ్ళీ ఆ ప్రాంతం నుండి భౌతిక ఉనికిలోనికి, పూర్తి స్మృహతో శరీరంలోనికి పునః ప్రవేశించాలి. అందుకోసం అతడు గురూపదేశం పొందినవాడై వుండాలి.

CWM 12:86 — శ్రీమాత

అమరదివ్య దేహ సాధ్యాసాధ్యతలు

ఇక్కడ వున్నదంతా వైరుధ్యాల విచిత్ర విలాసం
స్వయంగోప్యమైన కాంతి మహత్వమే చీకటి
దాగిన ఆహ్లాదానికి దీనమైన ముసుగే ఆవేదన
సనాతన జీవనానికి సత్సాధనమే మృత్యువు.
బతుకుదారుల వెంట చావు నడిచి వస్తున్నా
దేహం జనించిన వేళ చెంతనే నిలిచి వున్నా
కుటిల మానవ కర్మలపై ఆఖరితీర్పు చెబుతున్నా
దాని ద్వంద్వమైన మోము అసలు రూపు వేరు.
మరణం ఒక సోపానం, ద్వారం, తడబడుగమనం
దానిచేత జీవాత్మ జన్మలు దాటాలి
విజయగర్భితమైన విషాద పరాజయం
మన అమృత స్థితివైపు పురిగొల్పే కొరడా దెబ్బ.
అచేతన జగతి ఆత్మకు స్వయం నిర్మిత గది
తెరిలిలేని రాతిరి సనాతన దివసానికి ఛాయ.

మన అంతమో ఆరంభమో కాదు అంధకారం.
ఓపరాని విశ్వవ్యధలో ముందే మేలుకోకుండా
ఆ కాలజనని గర్భంలో భద్రంగా దాగాము.
చిరంతన తేజం నుండి ఆమె వద్దకు వచ్చాము
తేజంతో జీవిస్తాము, తేజాన్నే చేరుకుంటాము

అమరత్వం అంటే మరణం లేని స్థితి కాదు

అమరత్వానికి మృతిలేని స్థితికి మధ్య తేడా ఉంది. ఆ విషయాన్ని సావిత్రిలో శ్రీ అరొబిందో చాలా చక్కగా వర్ణించారు.

మాన పార్థివ దేహానికి భవిష్యత్తులో సంక్రమించనున్న స్థితి మృతిలేని స్థితి. అది నిరంతర పునర్జననం. నమ్యత లేకపోవడం వల్ల విశ్వచాలనానికి అనుగుణంగా మారలేని అసమర్థత వల్ల మళ్లీ దిగజారకుండా. పతనం కాకుండా భవిష్యద్దిశలో దేహం పతనం చెందుతుంది అన్నమాట.

ఒక్క అంశం మాత్రమే స్థిరంగా మిగులుతుంది. ప్రతి ఒక్క అణువులోను దాని అంతరంగంలోని అంశాల కూర్పువేరు. వాటివల్లనే పదార్థంలో భేదాలు ఏర్పడతాయి. బహుశా అదేవిధంగా ప్రతీవ్యక్తిలోను తన దేహకణాల కూర్పు ప్రత్యేకంగా ఉంటుంది. బాహ్యరూపు మారి నా అంతరంగంలో కూర్పు మారకుండా ఉంటుంది. తక్కినదంతా ధ్వంసంగావించబడి, మళ్లీ పునర్నిర్మించబడుతుంది. అయితే మృత్యువు దిశగా పతనం కాకుండా ఆ విధ్వంసంలో అది నవీకరించబడుతుంది. ఆరని ఆకాంక్షతో దివ్యసత్య ప్రగతిశీల చలనాన్ని అనుసరిస్తూ అది ఎప్పటికప్పుడు తనను తాను పునరావిష్కరించుకుంటుంది.

అది జరగాలంటే ఈ దేహం లేదా దేహ చైతన్యం ముందుగా తనను తాను విస్తరింపజేసుకోవడం నేర్చుకోవాలి. అది తప్పని సరిగా జరగాలి. లేకుంటే అతిమానస తేజపు ఒత్తిడికి దేహ కణాలు అట్టుడుకినట్టు ఉడికిపోతాయి.

సామాన్యంగా ఏమి జరుగుతుందంటే ఆకాంక్ష తీక్షణతలో, ప్రేమ పారవశ్యంలో పతాకస్థితికి శరీరం చేరుకున్నప్పుడు ఆ తీవ్రతకు తట్టుకోలేకపోతుంది. నిర్లిప్తత ఆవరిస్తుంది. స్తబ్దుగా ఉండిపోతుంది. నెమ్మదిగా పరిస్థితులు సర్దుకుంటాయి. ఓ కొత్త ప్రకంపన మునుపు లేని శక్తిని నీలో పూరిస్తుంది. కానీ అంతలోనే అన్నీ వెనుకటి స్థితికి జారుకుంటాయి. కాబట్టి

అతిమానస శక్తి తీవ్రతలను నిబ్బరంగా భరించడం నేర్చుకోవాలంటే నిన్ను నీవు విస్తరింపజేసుకోవాలి. శరీరం స్తబ్దతలోకి జారిపోకుండా నిరంతరం ముందుకు సాగాలి. దివ్య సత్యపు ఆరోహణాత్మక గమనాన్ని అనుసరించాలి.

శ్రీమాత : శిష్యునితో సంభాషణ, నవంబర్ 25, 1959

దేహ పరిమితులు :

మనుషులు మరణించకపోతే, వయసుపైబడుతున్న కొద్దీ శరీరం పనికిరాకుండా పోతుంది కదా? శరీరం సంక్షయం కానపుడే మనుషులు మరణం నుండి విముక్తి పొందగలరు. శరీరం సంక్షయం చెదుతుంది గనుకనే వాళ్లు మరణిస్తారు. శరీరం నిష్ప్రయోజకం అవుతుంది గనుకనే మరణిస్తారు. మరణించకూడదు అంటే శరీరం నిష్ప్రయోజకం కాకూడదు. అందుకు భిన్నమైన పరిణామం జరగాలి. శరీరం సంక్షయం చెందుతుంది కనుక పూర్తి శిథిలావస్థని చేరుకుంటుంది కనుకనే మరణం అవసరమవుతుంది. శరీరం కూడా అంతరాత్మ ప్రగతి శీల చలనాన్ని అలవరచుకుంది అంటే అంతరాత్మ వ్యక్తిత్వానికి ఉండే ప్రగతిశీలత, పరిపూర్ణ పరాయణత శరీరానికి ఉంటే, అది చనిపోవలసిన అవసరం ఇక ఉండదు. ఏళ్లుపైబడుతున్నంత మాత్రాన శైథిల్యం సంభవించనక్కర్లేదు. జీవితం ఆరంభంలో కనిపించే పరిపూర్ణత కోసం ప్రయాస చివరికంటా కొనసాగే అవకాశం లేకపోలేదు. అయితే ఆ ప్రయాస అన్యరూపాల్లో కొనసాగవచ్చు. అయితే నిరంతరాయమైన ఎదుగుదల ఉండే అవకాశం లేదని ముందే ఒకసారి అన్నాను. అదే జరిగితే ఎప్పటిప్పుడు ఇళ్లు ఎత్తు మారుస్తూ పోవలసి ఉంటుంది. ఎత్తులో ~~ఈ~~ వృద్ధికి బదులుగా పరిపూర్ణతలో వృద్ధిని సాధించగలము. ఆకారంలో పరిపూర్ణతను సాధించగలము. ఆకారంలోని అపరిపూర్ణతలని క్రమంగా సవరిస్తూ పోవాలి. బలహీనతల స్థానంలో శక్తిని ప్రవేశపెట్టాలి. అసమర్థతల స్థానంలో కౌశలాన్ని ప్రవేశపెట్టాలి. ఇలా ఎందుకు జరుగకూడదు? మీరు అలా జరుగుతుందని ఎందుకు అనుకోరంటే వాస్తవాలని వేరేవిధంగా చూడడానికి అలవాటు పడ్డారు. అయితే ఇలా జరగకూడదని బలమైన కారణం ఏమీ లేదు.

CWM 5 : 111-12

నిజమైన అమరత్వం

చాలాకాలం క్రితం ఇక్కడికి వచ్చిన వారిలో కొంతమంది ఆశ్రమంలో చేరితే చాలు అమరత్వం సిద్ధిస్తుందని వచ్చేవారు. వాళ్లు అమరత్వాన్ని గాఢంగా

ఆకాంక్షించారు. అది సహజమే. ఎందుకంటే అప్పటికే వాళ్లు ముసలివాళ్లు. వారి బతుకుబాట ఇంకా ఎంతో దూరం ముందుకు పోదని వారికి తెలుసు. ఆ బాట అనంతంగా విస్తరించాలని వారి ఆశ. 'అమరత్వం' అంటే వారి వర్తమాన స్థితిని నిరాఘాటంగా పొడిగించుకోవడం. మనుషులకి అంతే అర్థమవుతుంది. అలాంటి ఆశని వెలిబుచ్చిన ఒకరితో ఇలా అన్నాను. "అందరూ అమరులు కాగలరో లేదో నాకు తెలియదు. కాలేకపోవచ్చు. కానీ అమరత్వాన్ని సాధించగల సత్తాగల వారిలో కూడా దానికి కావలసిన రుసుం చెల్లించగలవారు ఎందరు ఉన్నారు?" అందుకోసం ఎన్నో విషయాలని వదిలిపెట్టవలసి ఉంటుంది. కాబట్టి వారిలో సగానికి సగం మంది "అబ్బ! అదంతా అయ్యే పని కాదులే" అని పెదవి విరుస్తారు.

ఒకసారి ఒక చిత్రకారుడు నవ్యజగతి ఎలా ఉంటుందని అడిగాడు. అతడికి అమరత్వ సిద్ధి గురించి చెప్పాను. అప్పుడిక సూర్యుడి నుండి భూమి మీద పడే కాంతి వంటి ప్రతిబింబిత కాంతి అవసరం ఉండదని, వస్తువులు స్వయం ప్రకాశం అవుతాయని చెప్పాను. నేనా మాటలు అంటుంటే అతడి ముఖంజేవురించింది. కాసేపయ్యాక ఇలా అన్నాడు.

"కాని వస్తువుల కాంతి ప్రస్ఫుటం చెయ్యాలంటే ఛాయ లేకుండా చిత్రాన్ని వేసేదెలా?" అప్పుడు నేనన్నాను, "సమస్యలోని సూక్ష్మాన్ని చక్కగా గ్రహించావు సుమా!"

అన్నిటికన్నా ముఖ్యమైనది, అన్నిటికన్నా కఠినమైనది అహంకారాన్ని విడనాడడం. పరిపాకం లేని వారికి అహంకారాన్ని వొదులుకోవడం అంటే ప్రాణాలు వొదులుకోవడం లాంటిదే. వారికి అహంకార లయం అంటే ఆత్మ లయంతో సమానం. నిజంగా అలా జరగదు కాని మొదట్లో అనిపిస్తుంది. అమరత్వం కావాలనుకుంటే పరిమితులని త్యజించాలి. అన్నిటికన్నా పెద్ద పరిమితి అహంకారం. కాబట్టి "నాకు" చెందిన అమరత్వం వల్ల లాభం ఏముంది?

CWM 04:69-70 — *శ్రీమాత*

శారీరక రూపాంతరీకరణము

ఎవరైతే ఈ శరీరాన్ని భౌతికంగా రూపాంతీకరణ చెందించాలను కుంటార్రో వారు తప్పక ఎంతో సహనంతో వేచి ఉండవలసినదే. రూపాంతీకరణకు సమయం ఎంతైనా కావచ్చు. మూడు వందల

సంవత్సరాలు, ఐదు వందల సంవత్సరాలు, ఒక వేయి సంవత్సరాలైనా కావచ్చు. నాకైతే కనీసం మూడు వందల సంవత్సరాలు. నేను పొందిన అనుభవంతో వాస్తవంగా అతి తక్కువగా మూడు వందల సంవత్సరములు అని నేను అనుకుంటున్నాను.

నీ శరీరం ఎలా నిర్మించబడింది? పూర్తిగా జంతు శరీరంలోని అవయవాల్లో అవి పనిచేసే తీరు ఎలా ఉంటుందో అదే విధంగా నిర్మించ బడింది. నీవు పూర్తిగా ఆధారపడినవాడవు. ఒక క్షణంలో వెయ్యోవంతు భాగమైనా గుండె పనిచేయడం ఆగిపోతే నీ జీవితం ఆగిపోయినట్లే అదే ముగింపు కూడా. నీ సచేతన సంకల్పం లేకుండానే శరీరం మొత్తం స్వయంగా దానికదే పనిచేసుకుంటూ పోతుంది. (నీ కోసం సంతోషంగా, శరీరం పనిచేసే తీరును నీవు జాగ్రత్తగా పర్యవేక్షిస్తే అది ఎప్పుడో అపసవ్యదిశతో పనిచేసి ఉండి ఉండేది) అంతా అక్కడే ఉంది. ప్రతిదీ అవసరమే. ఎందుకంటే అది ఆవిధంగా నిర్వహించబడింది. ఏ ఒక్క అవయవం లేకుండా పూర్తిగా ఏ పనీ చేయలేవు. ఆ అవయవాన్ని సూచించడానికి నీలో ఏదో ఒకటి ఉండి తీరాలి.

ఈ భౌతిక అవయవాలతో కూడిన అమరిక అంతా కూడా పూర్తిగా పైనుండి, ఆ ఉన్నత శిఖరాల నుండి ప్రత్యక్షంగా వచ్చే ఒక సచేతనా శక్తితో కదలికతో కదిలించబడిన సచేతనా సంకల్పంతో రకరకాల ప్రకంపనాలతో కూడిన శక్తి కేంద్రాలతో ప్రతీ అవయవాన్నీ భర్తీ చేయడమనే రూపాంతీకరణను సూచిస్తుంది. ఇక ఇక్కడ ఉదరమూ లేదు గుండే లేదు. రక్త ప్రసరణా లేదు. ఊపిరితిత్తులూ లేవు. ఏ భాగమూ లేదు. అంతా అదృశ్యమౌతాయి. కానీ ఆ అవయవాలన్నీ పూర్తిగా సరియైన స్థితిలో వున్న ప్రకంపనాలతో తిరిగి భర్తీ చేయబడినట్లుగా సంకేతిస్తాయి. అవయవాలన్నీ భౌతికశక్తి సంకేత కేంద్రాలు మాత్రమే. అవన్నీ అంత ముఖ్యమైనవీ కావు. వాస్తవాలూ కాదు, కొన్ని కొన్ని పరిస్థితులలో ఒక రూపాన్ని గానీ సహాయాన్ని గానీ వాటికందిస్తాయి. ఈ రూపాంతరీకరణ చెందిన శరీరం అప్పుడు జంతువుల శరీరంలో లాగా అభివృద్ధి చెందిన సాంకేతిక ప్రతినిధులుగా గాక నిజమైన శక్తి కేంద్రాల ద్వారా పనిచేస్తాయి. కాబట్టి ప్రప్రథమంగా జగత్సంబంధ శక్తిలో నీ హృదయం దేనిని సూచిస్తుందో తెలుసుకోవాలి. ఆ విషయాలన్నింటిపట్లా సచేతనంగా ఉన్నప్పుడు

ఆ అవయవాలన్నీ సంకేతాలన్నీ సూచించే నిజమైన ప్రకంపనాల ఎరుక కలిగి ఉంటావు. అప్పుడు నెమ్మదిగా నీవు శరీరంలో వున్న శక్తి కేంద్రాలన్నింటినీ కూడగట్టుకొని ప్రతి అవయవాన్నీ ఒక సచేతన శక్తికేంద్రంగా రూపాంతరీకణ నొందించి ఆ సంకేత చలన దిశను నిజమైన శక్తి చలనంతో భర్తీ చేయగలుగు తావు. అలా జరగడానికి మూడు వందల సంవత్సరాలు పడుతుందని నేను అనుకుంటున్నాను, నమ్ముతున్నాను. అంతటి శక్తి వున్న రూపాన్ని పొందాలంటే చాలా ఎక్కువ సమయం పడుతుంది. అది ఎంతంటే మనకు తెలిసినంత కూడా కాదు. అంతకన్నా మహోన్నతమైనది. ఎవరైనా కలలుగనే సహజమైన మృదుత్వం కలిగిన రూపం, ఎలాగైతే నీ అనుభూతుల కదలికలతో ముఖ వ్యక్తీకరణాలు మారిపోతాయో అలాగే నీ శరీరంతో ఎలా వ్యక్తపరచాలను కుంటున్నావో దానికనుగుణంగానే శరీరం రూపాంతరీకరణ చెందుతుంది. (రూపంలో మార్పు కాదు ఉన్న శరీరంలోనే రూపాంతరీకరణ చెందుతుంది). అది చాలా శక్తివంతమైనదిగా, చాలా కాంతివంతమైనదిగా, నెమ్మదిగా, ప్రశాంతంగా పరిపూర్ణ మృదుత్వంతో సంపూర్ణ స్థితి స్థాపకతతో. అప్పుడు సంకల్పానికనుగుణంగా తేలికౌతుంది. నీవు ఎప్పుడైనా కలగన్నావా? బలంగా భూమిని తాకితే అంతే బలంతో పైకెగరగలవని చాలా ఎత్తుగా నీవు ఎగురగలవు అనీ కలగన్నావా! నీవు ఇటూ అటూ విహరిస్తావు. నీ భుజాన్ని యిటువైపు కదిపితే యిటు కదుల్తావు. అటు కదిపితే అటు కదుల్తావు. నీవు ఎటు కావాలనుకుంటే అటు చాలా తేలికగా వెళ్ళగలవు. అంతా పూర్తయ్యాక చివరకు నీ శరీరంలోకి తిరిగి వచ్చేస్తావు. నీ శరీరంతో కూడా మెలకువగా ఉన్నప్పుడు ఆ విధంగా తప్పక చేయగలగాలి. అలాగే శ్వాసకు సంబంధించిన వాటితో కూడా కొన్ని చేయాలి. కానీ అక్కడ ఇక ఊపిరితిత్తులు లేవు. ఈ సంకేత చలనానికావల తేలిక స్వభావ సమర్థతినిచ్చే నిజమైన శక్తివంతమైన చలనమున్నది. అప్పుడు నీవు ఏ మాత్రమూ గురుత్వాకర్షణకు చెందిన వాడవు కాదు. దాన్నుండి తప్పించుకుంటావు. అలా ప్రతి అవయవానికి కూడా.

ఊహించుకోవడానికి అంతే లేదు. నీవు ఎప్పుడు కాంతివంతంగా ఉండాలనుకుంటే అప్పుడే, ఎప్పుడు పారదర్శకంగా ఉండాలనుకుంటే అప్పుడే ఉండవచ్చు. సహజంగా శారీరక వ్యవస్థలో ఎముకల అవసరమే లేదు. అది

అంతరావయవాలు చర్మంతో కప్పబడిన అస్థిపంజరమూ కాదు. మరొక రూపం. సంకల్పానికి విధేయంగా ఉండే శక్తి కేంద్రము. అంటే ఇక్కడ గుర్తించడానికి ఒక నిర్దిష్ట రూపం ఉండదని కాదు. రూపం ఘన పదార్థాలతోగాక గుణాలతో శక్తికేంద్రాలతో నిర్మించబడింది. చెప్పాలంటే ఆచరణాత్మక కార్యసాధక వాస్తవాలతో కూడిన ఒక రూపం. ఆ రూపం స్థూలంగా, స్పష్టంగా, దృఢంగా కనిపించే పదార్థ రూపానికి భిన్నంగా వ్యతిరేకంగా, మృదువుగా, చలించేదిగా, సంకల్పంతో సచేతనంగా ఉంటుంది.

CWM :58-60

అమరత్వము - అతిమానసీకరణ ఫలితము

అమరత్వము అతి మానసీకరణ ఫలితమే గాని బాధ్యతతో విధిగా, ఆవశ్యకంగా వచ్చేదిగాను అంటే శాశ్వతమైన అనంతంగా యిప్పుడున్న జీవితం యథాతథంగా కొనసాగడం కాదు. చాలామంది దాన్ని కొనసాగింపుగా అనుకొని తమ కోరికలతో అలాగే ఉండిపోయి అంతులేకుండా వాటిని తృప్తి పరుస్తూనే ఉంటారు. అలాంటి ఆనందానికి ఏ విలువా లేదు. అంతకు ముందే అలాంటివారు అలసిపోతారు. దైవంలో నివసించడం దివ్య చైతన్యాన్ని కలిగి ఉండడమే అమరత్వము. శరీరాన్ని దివ్యత్వం చెందించి దాన్ని దైవకార్యాల కోసం ఉపయోగపడే పరికరంగా ఈ శరీరాన్ని తయారు చేయడమే. దివ్య జీవితం దాని భౌతిక వ్యక్తీకరణ మాత్రమే.

CWSA 28:314 - *శ్రీ అరవిందులు*

చైతన్య పరివర్తన

చైతన్యంలో పరివర్తన ఆవశ్యక అంశం, అది లేనిదే భౌతికసిద్ధి లభించదు. కానీ శరీరం మరణానికి, అస్వస్థతకు, క్షయించడానికి, బాధకు, అచైతన్యానికి, అజ్ఞాన సంబంధ ఇతర ఫలితాలకు బానిసగా వున్నంత వరకు అతిమానసిక రూపాంతరీకరణ పూర్ణత్వం సాధ్యం కాదు. ఒకవేళ ఇవి నిలిచివుంటే, అతిమానసిక అవరోహణ అవసరం లేదు- ఎందుకంటే దైవంతో మానసిక, ఆధ్యాత్మిక సంయోగాన్ని కొని తెచ్చే చైతన్యం- అధిమానసం సరిపోతుంది, ఉన్నతమనసు వరకు కూడ సరిపోతుంది. మనఃప్రాణశరీరాలలో

సత్యం శక్త్యుత్పాదక చర్యకు అతిమానసిక అవరోహణ అవసరమవుతుంది. ఇది భౌతిక అచైతన్యం అదృశ్యమవ్వటాన్ని అంతిమఫలితంగా సూచిస్తుంది, శరీరం ఎప్పటికీ క్షయించడానికి, అస్వస్థతకు స్వాధీనం కాదు. అంటే మరణంగా సంభవించే సాధారణ ప్రక్రియకు ఇది లోబడి వుండదు. శరీర మార్పు జరగాలంటే అది ఆ శరీరంలో నివసించే వ్యక్తి సంకల్పం వల్లనే జరగాలి. ఇది (మూడువేల సంవత్సరాలు జీవించాలనే నిబంధన కాదు, ఎందుకంటే అది ఒక బంధం అవుతుంది) భౌతిక అమృతత్వసారం, ఇంకా వ్యక్తి వేయి సంవత్సరాలు, అంతకన్నా ఎక్కువ కాలం నివసించాలంటే పరిపూర్ణసిద్ధి పొందినప్పుడు అది అసాధ్యం కాదు.

- శ్రీ అరవిందులు

మృత్యువుపై విజయం

మృత్యువును జయించడమనేది అతి మానసీకరణంలోని పరిణామ ఫలంలో ఒకటి గనుక అతిమానస అవరోహణ గురించిన నా అభిప్రాయాలు ముందే తెలిపానేమో నాకు తెలియదు.

కానీ అతిమానస అవరోహణ అప్రయత్నంగానే ప్రతి ఒక్కరినీ అమృతులను చేస్తుందని నేను ఎప్పుడూ చెప్పలేదు, ఆలోచించలేదు. దానికి ఉన్మీలనమై ఉన్న వారికి, ఆ పిదప అతిమానస చైతన్యాన్ని, దాని ఫలితాలను పొందేవారికి మాత్రమే అతిమానస అవరోహణ అత్యుత్తమ పరిస్థితులను కల్పిస్తుంది. కానీ ఇది సాధన ఆవశ్యకతను తొలగించదు. ఒకవేళ అది తొలగిస్తే, సమస్త పృథ్వి మనుష్యులు, కుక్కలు, కీటకాలు హఠాత్తుగా మేలుకొని తమను తాము అతిమానసంగా కనుగొనటమనే హేతుపర్యవసానం వుంటుంది. అప్పుడు ఆశ్రమము, సాధన అవసరముండదు.

అన్నింటికంటె ముఖ్యం చేతన అతి మానసిక పరివర్తన. మరణాన్ని జయించడమన్నది చాలా చిన్న విషయం. అది చిట్టచివరకు లభించే భౌతిక ఫలితమే గాని అన్నింటికంటె ముందు లభించే ఫలితం గాదు లేక అత్యంత ముఖ్యమైన ఫలితమూ గాదు అని నేనెప్పుడూ చెప్తూనే ఉన్నాను. మొత్తం పూర్తి అవ్వడానికి జత చేయవలసిన అంశమే గాని, అవసరమైన, తప్పని సరియైన ఒక అంశం కాదు. దాన్నే ముందు పెట్టడమంటే. ఆధ్యాత్మిక విలువలన్నింటినీ విపర్యం చేయడమే అవుతుంది. అంటే సాధకుడు ఏ

ఉన్నత ఆధ్యాత్మిక లక్ష్యంతో కాకుండా జీవితానికి అంటుకుని ఉండే ఒక ప్రాణికంతో లేదా శరీర రక్షణ కోసం స్వార్థపూరితమైన, సంకుచిత సాధనతో ప్రేరేపితమవుతాడు- అటువంటి ఉద్దేశ్యం అతిమానస పరివర్తనను తీసుకురాదు.

భౌతిక అమృతత్వం

అతిమానసీకరణం లేకుండా శరీరానికి అమృతత్వం వుండదు. యోగశక్తికి ఆ సామర్థ్యం వుంటుంది, యోగం వలన రెండు వందలు లేదా మూడు వందల సంవత్సరాలు లేదా అంతకన్నా ఎక్కువగా జీవించవచ్చు కానీ అతిమానసం లేకుండా అమృతత్వానికి యధార్థ మూలసూత్రం వుండదు.

భవిష్యత్తులో భౌతిక సాధనం ద్వారా మరణాన్ని జయించవచ్చునని విజ్ఞానశాస్త్రం కూడా విశ్వసిస్తుంది. అది ఇచ్చే కారణాలు కూడా పరిపూర్ణం అనిపిస్తాయి. దీనిని అతి మానస శక్తి చేయదనే దానికి కారణం లేదు. భూమి మీద రూపాలు కలకాలం వుండవు (ఇతర తలాలలో ఉంటాయి) ఎందుకంటే ఇవి ఆత్మ పురోభివృద్ధిని ప్రకటించలేనంత కఠినంగా వృద్ధి చెంది వుంటాయి. ఒకవేళ అవి దానిని ప్రకటించడానికి తగినంత నమ్యంగా వుంటే, అవి కలకాలముండవనే దానికి కారణం లేదు.

అమృతత్వం విషయానికొస్తే దేహంపై మమకారం వున్నంత వరకు అది ప్రాప్తించదు. ఎందుకంటే దేహంతో తాదాత్మ్యత లేని, తనలోని అమృత అంశలో జీవించడం ద్వారా, దాని చేతనను, క్రియాశక్తిని జీవకణాలలోనికి తీసుకురావడం ద్వారా అది ప్రాప్తించగలదు. నేను యోగమార్గాల గురించి మాట్లాడుతున్నాను, మరణాన్ని అధిగమించగల భౌతిక సాధనాలను ఆవిష్కరించడం సాధ్యమవుతుందని శాస్త్రవేత్తలు అంగీకరిస్తారు. (కనీసం సిద్ధాంతపరంగా), కానీ అది కేవలం ప్రస్తుత శరీరంలో ప్రస్తుత చైతన్యాన్ని పొడిగించడమే అవుతుంది. చైతన్యంలో పరివర్తన, పనివిధానంలో పరివర్తన వుండనంతవరకూ అది అల్పప్రాప్తి మాత్రమే.

అమృతత్వం అతిమానసీకరణ వలన సాధ్యమయ్యే ఫలితాలలో ఒకటి, కానీ ఇది ఒక విహిత ఫలితం కాదు, దీనివలన శాశ్వతత్వము, జీవితం యొక్క అనిర్ణీత పొడిగింపు వుంటుందని దానర్థం కాదు. అలా వుంటుందని చాలామంది భావిస్తారు, తమ మర్త్య కోరికలతో వారువున్న విధంగానే

నిలిచివుంటారని, ఆకోరికలను అంతం లేకుండా తీర్చుకోవడమే తేడా అని అనుకుంటారు; అటువంటి ఒక అమృతత్వము, సాధించడానికి తగినంత యోగ్యత కలది కాదు, అంతేకాకుండా మనుష్యులు దానికి త్వరలోనే విసిగిపోతారు. దైవంలో నివసించడం, దివ్యచైతన్యాన్ని కలిగివుండడమే అమృతత్వం. శరీరాన్ని దివ్యం చేయగలగటం, దైవ్యకార్యాలకు, దివ్యజీవనానికి సరిపోయే ఒక సాధనంగా తయారుచేయడం దాని భౌతిక ప్రకటన మాత్రమే.

CWSA 28:312-14 — *- శ్రీ అరవిందులు*

అతి మానస దేహము

ఈ భూమిమీదకి తీసుకురావలసిన అతిమానస దేహానికి నాలుగు విశేష లక్షణాలు ఉన్నాయి. భార రహితం, ఆనుగుణ్యాత, నమ్యత, ఒదుగుదల మరియు ప్రకాశం. ఎప్పుడైతే భౌతిక శరీరం సంపూర్ణ దివ్యత్వాన్ని సంతరించుకుంటుందో అప్పటి నుండి ఆ శరీరానికి ఎల్లప్పుడూ గాలిలో తేలుతున్న భావన కలుగుతుంది. శరీరం బరువు లేకుండా తేలికగా తామసిక లక్షణాలు, అజ్ఞానము లేకుండా ఉంటుంది. పరిసరాలకు పరిస్థితులకు అనుగుణంగా మారేశక్తికి అంతులేదు. ఎలాంటి పరిస్థితులలో పెట్టినా అవసరాలకు అనుగుణంగా మారిపోతుంది. ఎందువలన అంటే దాని పూర్తి చేతనను క్రిందకు ఈడ్చేసే జడత్వాన్ని అశక్తతను తరిమి వేస్తుంది. దాడి చేసి తూట్లు పొడవటానికి సిద్ధంగా వున్న దుష్ట శక్తులన్నింటినీ అతిమానస నమ్యతా స్వభావంతో నిరోధిస్తుంది. విరుచుకుపడే ఆ దుష్ట శక్తుల మీద ప్రతిఘటన మందకొడిగా ఉండదు. దానికి విరుద్ధంగా మృదువుగా ఉంటూనే దుష్ట శక్తులను నిర్వీర్యం చేసి బయటకి వెళ్లే మార్గం చూపేదిగా ఉంటుంది. అందువలన దుష్ట పరిణామాలను ఎదుర్కోవలసిన అవసరం ఉండదు. అత్యంత ప్రమాదకర దాడులు సైతం చిన్న నష్టం కూడా కలిగించలేవు. ఆఖరుకు అతి కాంతివంతమైన పదార్థముగా మారి అందులోని ప్రతి కణమూ అతి మానస చేతన కాంతిని ప్రసరింపజేస్తుంది. సూక్ష్మ దృష్టిని తెరచి ఉంచిన వాళ్లు మాత్రమే కాకుండా సాధారణ మానవుడు కూడా ఆ ప్రకాశాన్ని అనుభవించగలుగుతాడు. అది అందరికీ విశదమయ్యే సత్యం, శాశ్వత నిదర్శనం అది సందేహపరులను విశ్వాసం లేని వాళ్లనుకూడా నమ్మించగలదు.

భౌతిక శరీర పరిణామం సర్వోత్కృష్ట ఆధ్యాత్మిక పునర్జన్మ - పరిపూర్ణంగా సాధారణ గతాన్ని తుడిచి వెయ్యడం. ఆధ్యాత్మిక పునర్జన్మ అంటే మన పూర్వజన్మ సంబంధాలను, పరిస్థితులను నిరంతరంగా విసిరి వేస్తూ ప్రతీ స్వచ్ఛమైన క్షణములో జీవితాన్ని నూతనంగా ప్రారంభించడం. నిరంతరంగా కొనసాగే మన పాత కర్మల నుండి స్వేచ్ఛను పొందడం, వేరే విధంగా చెప్పాలంటే స్వాభావికంగా జరిగే కార్యకారణ చర్యల బంధాల నుంచి విముక్తి. చేతనలోంచి గతాన్ని తుడిచి వేయడమనే పనిని విజయవంతంగా సాధించగలిగినపుడు మన జ్ఞాపకాలలో స్పష్టంగా ఉండే మనల్ని పట్టుకుని వేళ్ళాడుతూ జలగల్లా రక్తాన్ని పీల్చుతూ వున్న అతిఘోర తప్పిదాలు, అపరాధాలు, భ్రమలు అన్నీ కూడా మనల్ని విడిచిపెట్టి, మనకి చాలా సంతోషాన్ని కలిగించి వెళ్లిపోతాయి. ఈ స్వచ్ఛత కేవల ఆలోచనలో మాత్రమే కాదు, ఇది ఒక అత్యంత ధృడమైన, ప్రయోగాత్మక ఆచరణాత్మక భౌతిక వాస్తవం. మనం నిశ్చయంగా స్వతంత్రులమైతే, ఏదీ మనల్ని ప్రభావితం చెయ్యలేదు. ఇంకా కట్టి ఉంచలేదు. ఏ బాధ్యతలూ పీడించలేవు. మన గతాన్ని నిరోధించి, తోసి వేయాలనుకుంటే గతాన్ని దాటి పైకి ఎదగాలనుకుంటే,కేవలం శరణాగతి లాంటి చర్యలు మాత్రమే సరిపోవు. మనం మార్పు చెందని గతం ఉన్నదనే సంగతి మర్చిపోయి ప్రకాశవంతమైన చేతనా స్థితిలోకి ప్రవేశించాలి. అదే మన బంధాలను తెగగొడుతుంది. పునర్జన్మను పొందడం అంటే మొట్టమొదటగా మన అంతరాత్మిక చేతనలోకి ప్రవేశించడం, అక్కడ మనం దైవంలో ఒక భాగంగా కలసి ఉన్నాం నిత్య కర్మల ప్రభావం నుంచి శాశ్వత విముక్తితో. కానీ ఆధ్యాత్మికంగా జాగృతమవకుండా ఇది సాధ్యపడదు. దైవానికి యెల్లప్పుడూ సమర్పితమై ఉండి మనలోని అంతరాత్మను ఒకసారి గట్టిగా యెరుగ గలిగితే, బంధాలన్నీ లేకుండా పోతాయి. అప్పుడు విడవకుండా కొత్త జీవితం ప్రారంభం అవుతుంది. అప్పుడు గతం మనల్ని చీల్చలేదు. ఆధ్యాత్మిక పునర్జన్మ చివరకు చేరుకునే ఉన్నత దశను మీకు తెలియ జేయడానికే నేను చెప్పేది. నిజానికి ఈ విశ్వంలోని ప్రతిదీ ప్రతిక్షణం నిరంతరంగా మాయమయిపోయి, మళ్ళీ ప్రతీక్షణం కొత్తగా సృష్టించబడుతోంది.

CWM 3:175-77

రెండింటి మధ్య పరివర్తన, ఎలా సాధ్యపడుతుందో మనకి తెలియడం ఎలాగంటే... అతిమానస చేతన ఇష్టపూర్వకంగా, చైతన్యవంతంగా ప్రవేశించడం అంటే అతి మానస చేతన ఒక శరీరంలోకి "మెరుగైన శరీరం"లోనికి ప్రవేశించడంతో సాధ్యమౌతుంది. ఇంకా చెప్పాలంటే ప్రస్తుతం వున్న భౌతిక శరీరమే కానీ వృద్ధి చెందింది, ఆ అభివృద్ధి స్వచ్ఛంగా భౌతిక శిక్షణ ద్వారా, ప్రస్తుతమున్న అతిశయోక్త స్థితిలో కాదు సత్యవంతమైన స్థితిలో. ఈ విషయాన్ని నేను చాలా స్పష్టంగా చూసాను అంటే (ప్రస్తుతం భౌతిక శిక్షణ చాలా త్వరితగతిన అభివృద్ధి చెందుతోంది. ఇది ప్రారంభం అయి ఇంకా అర్ధ శతాబ్దం కూడా అవలేదు) పరిణామంలో ఆ భౌతిక శిక్షణ మెరుగుదల తెస్తుంది. ఈ నాలుగు లక్షణాలు వాటి అర్థం సమ్యత (మెత్తదనం/సాగేగుణం) జీవిలోని భిన్న భాగాల మధ్య సమతౌల్యత, సహనం, సామరస్యత ఈ నాలుగు లక్షణాలు కలిగిన శరీరం అతి మానస చేతనకి మృదువైన సాధనం లేక పనిముట్టు అవుతుంది.

అంటే అతిమానస చేతన ఈ విధమైన ఇష్టపూర్వక చైతన్యంతో శరీరంలో పరివర్తన సిద్ధమైంది. ఈ శరీరాన్ని అభివృద్ధిలో శిఖరాగ్రానికి తీసుకువెళ్లాలి. శరీర కణాలన్నిటినీ ఉపయోగించి, అవును చైతన్యంతో, సర్వోత్కృష్ట శక్తులతో భర్తీ చెయ్యడం (అది ఇక్కడ జరిగింది శ్రీమాతలో ఆ క్షణంలో) అది కూడా అత్యంత సామర్థ్యంతో. చేతన ఏ శరీరాన్ని తన నివాసంగా చేసుకుందో ఆ శరీరాన్ని సజీవం చేస్తుంది. కావలసిన లక్షణాలన్నీ సరిపడే పరిమాణంలో ఉంటాయి. సాధారణంగా ఆ శరీరాన్ని అత్యంత సమర్ధతతో వాడుకుంటాయి. ఈప్రభావంతో మరణిస్తున్న కుళ్లిపోతున్న వ్యర్ధ కణాల నుండి వచ్చే వ్యర్థాల పరిమాణం అతి తక్కువగా మారుతుంది. అది ఖచ్చితంగా ఎంత అన్న విషయం సరిగ్గా ఇప్పటికీ తెలియనిది.

ఈ విషయాన్ని ఇష్టపూర్వకంగా జీవితాన్ని నిరవధిక కాలానికి పొడిగించకుండా చేతన ఒక శరీరం నుండి ఇంకొక శరీరానికి మారవలసి ఉంటుంది. అది కూడా బాగా సన్నద్ధతో ఉన్న శరీరం. సన్నద్ధత బాహ్యానికి భౌతికంగా (లోపల కాదు) బాహ్యంగానే. నా ఉద్దేశ్యంలో కొన్ని యోగ్యతలు, తన శరీరంలో ముందు లేని వాటిని ఈ అభివృద్ధి ద్వారా ఆర్జించిన తరువాత,

ఆ నాలుగు లక్షణాలు సరిపడే పరిమాణంలో సంపూర్ణంగా లేకపోవడం వల్ల వాస్తవానికి ఆ నాలుగు లక్షణాలు సరిపడ ప్రమాణంతో సంపూర్ణతతో ఉంటే రూపాంతర ప్రక్రియను భరించగలదు.

శ్రీమాత : శిష్యునితో సంభాషణ నవంబర్ 15-1960

నూతన శరీరంలోనికి మారడం

అవును కానీ నువ్వు నూతన శరీరంలోనికి 'మారడం' గురించి మాట్లాడుతున్నావు? ఆ స్థితిలో ఎవ్వరైనా నూతన శరీరంలోనికి మారవలసిందే. కానీ మార్పు (దాని గుప్త స్థితి దృష్ట్యా అది తెలిసిన వాస్తవం) అప్పటికే సిద్ధంగా వున్న శరీరంలోనికి జరుగుతుంది తప్ప జన్మించబోయే శరీరంలోనికి కాదు. ఈ మార్పు స్వీకరించే శరీరపు ఆధ్యాత్మిక వ్యక్తిత్వ గుర్తింపు ద్వారా జరుగుతుంది. అంటే అది ఆధ్యాత్మిక వ్యక్తిత్వాల సమ్మేళనము, అది సాధ్యమే (శ్రీమాత నవ్వుతూ) నాకు ఆ ప్రక్రియ తెలుసు. ఇది సాధ్యపడాలంటే అహాన్ని వదిలిపెట్టవలసి ఉంటుంది. అవును ఖచ్చితంగా అహాన్ని వదిలి పెట్టాలి. కానీ అతి మానసిక శక్తి కలిగిన వ్యక్తిత్వ సాధనకు అహాన్ని వదిలిపెడితే సరిపోతుందా (నేను వ్యక్తిత్వం అనే పదం వాడవచ్చునా? నాకు తెలియదు. 'అది వ్యక్తిత్వం లేదా మూర్తిత్వం') అతి మానసిక జీవిలోని అహాన్ని రద్దు చెయ్యగానే సమాప్తమైన తరువాత, ఆ జీవి ఇతర జీవులలో ఉన్న అహాన్ని నిర్బల పరచగలదు. అప్పుడు అలా నిర్బల పరచడం వలన సాధారణంగా పునర్జన్మ ద్వారా కలిగే సంకోచ ప్రక్రియ రద్దు చేయబడుతుంది. అది భయంకరమైన విషయం. నువ్వు చూడు అలా సంకోచించి నూతన జీవిలోకి ప్రవేశించడానికి జరిగే కాలయాపన. ఇలా చైతన్యంతో జరిగే మార్పు ఇష్ట పూర్వకమే గాక చైతన్యంతో ఒక శరీరం నుండి ఇంకొక శరీరంలోకి, ఏ శరీరం జీవిలో అహం సంపూర్ణంగా జీవించి ఉండదో దానికి ఇతర జీవుల అహాన్ని రద్దు చెయ్యగల శక్తి దాదాపుగా ఉంటుంది.

దీనంతటికీ నిగూఢ క్రియా విధానం అభివృద్ధి చెయ్యాలి. చేతనకు అది దాదాపుగా హేతుబద్ధం అయ్యుండాలి. అదే సరైన ప్రక్రియ.

జీవిలోని ప్రాణాన్ని దాదాపుగా నిరవధికంగా పొడిగించ గలిగే పరిస్థితులు సుమారుగా లేదా దాదాపుగా తెలుసు (అది భావించడం కన్నా ఎక్కువ. అవి తెలుసు) రూపాంతరం చెందే అత్యంత దుర్బల శరీర భౌతిక సమతుల్యత

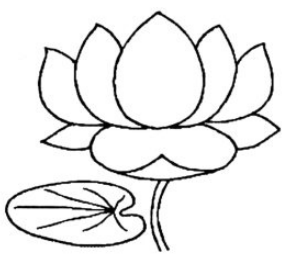
దెబ్బతినకుండా నివారించగల ప్రక్రియ ద్వారా ఈ చర్యను నేర్చుకున్నారు. అది ప్రతినిముషం దాదాపుగా అక్కడ ఉండే ప్రతిక్షణం అధ్యయనం. ఇది చాలా క్లిష్టమైన భాగం. ఎందువలన క్లిష్టమైనది అన్న కారణాలను నేను ముందుగానే మీకు చెప్పాను. చొచ్చుకుని వచ్చే శక్తులు చాలా అనిశ్చిత స్థితిలో ఉన్నాయి. ఉండాలి కూడా. అవి చాలా దూరం ప్రయాణించిన తరువాత నూతన సమతుల్యతా స్థితికి చేర్చడం జరిగింది.

*శ్రీమాత : శిష్యునితో సంభాషణ, ఏప్రిల్ **17, 1965.***

నూతన శరీరంలోనికి మారడం, అవసరమనిపిస్తే ఆ విధానాన్ని తిరిగి ఉపయోగించవచ్చు. అదే ప్రధాన భావన కాదు. మిక్కిలి స్వాభావికం. అలా జరగవచ్చు. నేను చెప్పేది అంతా ఏమిటంటే ఈ కణాల చేతన అహాన్ని వదిలిపెట్టేసాయి (నేను అనుకోవడం ఎందుకు వదిలిపెట్టాయంటే, ఈ శరీర నిర్మాణం అహం లేకుండా జరగడం మూలాన దాని అవసరం ఒకప్పుడు ఉండి ఉండవచ్చు. ఇహముందావసరం యెప్పటికీ రాదు.) అహాన్ని వదిలివేశాక వేరొక శరీరంలోకి వ్యక్తమవడం పెద్ద కష్టంగా భావించదు. అదేకాక ఇదే సంపూర్ణ ప్రయోగాత్మక అనుభూతి, నా ఉద్దేశ్యంలో చేతన ఈ శరీరాన్ని, ఆ శరీరాన్ని, ఇంకో శరీరాన్ని వాడుకోవడం వంటి అనుభూతులు నాకు చాలా కలిగాయి. అది కొన్ని విషయాలకు కేవలం క్షణికమే అయినా శాశ్వతం కాకపోవచ్చు. కానీ ఇష్టతతో ఆ భావనలో చాలాసేపు ఉండి నేను దృఢంగా దాన్ని అనుభవించగలుగుతాను.

*శ్రీమాత : శిష్యునితో సంభాషణ, ఏప్రిల్ **21, 1965***

*అనువాదం : డా॥ టి.యస్. రాజకుమారి, **9849412227***

అమరత్వామృతం

ప్రతి ఒక్క మతశాఖకు దైవాన్ని సమీపించడంలో తనదైన పద్ధతి ఉంటుంది. అందువల్లనే శ్రీ అరవిందులు వాటిని వేరువేరు కుండలతో పోల్చారు. కాని ఆయన అంటారు నీవు ఏ మార్గాన్ని అనుసరించినా, కేవలం లక్ష్యమే ముఖ్యం. ఏ మార్గాన్ని అనుసరించినా లక్ష్యం ఒక్కటే. ఏ కుండలో ఉన్నా అమృతం ఒకే విధంగానే ఉంటుంది.

కొంతమంది 'కుండ వాసన' విషయం లేవనెత్తుతూ నీవు అనుసరించే మార్గాన్ననుసరించి అమృతం రుచి ఉంటుందని అంటారు. అనగా దైవంతో నీ సంయోగంలో అది ప్రభావం చూపుతుందని చెప్తారు. దానికి శ్రీ అరవిందుల సమాధానం : మార్గం వేరు కావచ్చు, ప్రతి ఒక్కరు తాను ఎక్కువగా ఇష్టపడ్డ మార్గాన్ని లేదా తన అభిరుచికి అత్యధికంగా అనుకూలించే మార్గాన్నే ఎంచుకుంటారు. కాని తనకు తాను అమృతం, దైవంతో సంయోగం, ఎల్లప్పుడు తన ఆధిపత్య శక్తిని కలిగి ఉంటుంది.

ఇప్పుడు దైవంతో సంయోగం ద్వారా మనం అమరత్వ చైతన్య లబ్దిని పొందుతామని అన్నప్పుడు, దానర్థం మనలోని చైతన్యం ఏది శాశ్వతమో దానితో ఐక్యం చెందుతుందనీ, ఆ కారణంగా తనకు తానుగా శాశ్వతత్వ అనుభూతిని పొందుతుందనీ. మనం శాశ్వతత్వం ఎక్కడ ఉంటుందో ఆ ప్రదేశాల ఎఱుకను పొందుతాం. కాని దీనర్థం మన శరీరం పరివర్తన చెందిందని కాని, శాశ్వతత్వాన్ని పొందిందని కాని కాదు. కారణం, దాని కోసం పూర్తిగా మరొక పద్ధతిని అనుసరించాల్సి ఉంటుంది. నీవు తప్పనిసరిగా ఈ చైతన్యాన్ని మొదట పొందటమే కాకుండా, దానిని ఈ భౌతిక ప్రపంచంలోకి తీసుకు వచ్చి, పరివర్తనకై దానిని భౌతిక చైతన్యం మీద పనిచేయించడమే కాకుండా భౌతిక పదార్థపు పరివర్తన మీద కూడా పనిచేయించాలి అది పూర్తిగా చెప్పుకోతగిన పనే.

CWM 10:83-84.

Vol. 52, No. 12
December 2022

Date of Publication
1st December 2022

Registered: PY/41/2021-23

AKHILA - Akhila Bharata Patrika (Telugu)

Registered with the Registrar of Newspapers for India: No. 23593/72 (monthly)

Matter shall reveal the Spirit's face. — Sri Aurobindo

Owner: Sri Aurobindo Society
Printer: Swadhin Chatterjee for Sri Aurobindo Ashram press
Publisher: Pradeep Narang for Sri Aurobindo Society
Published from: Society House, 11 Saint Martin Street, Puducherry - 605001
Printed from: Sri Aurobindo Ashram Press,
No. 38, Goubert Avenue, Puducherry - 605 001, India
Editor: K. V. Rao

Single copy Rs. 30 **Annual Subscription Rs. 200 (in India)**

A Monthly Published by
SRI AUROBINDO SOCIETY-605001